Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

της 27ης Απριλίου 2022 *

«Δημόσια υγεία – Απαίτηση επίδειξης έγκυρου ενωσιακού ψηφιακού πιστοποιητικού COVID 19 για να επιτραπεί η πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου – Νομική βάση – Ελευθερία και ανεξαρτησία των βουλευτών – Υποχρέωση διασφάλισης της υγείας του προσωπικού της Ένωσης – Βουλευτική ασυλία – Επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα – Δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής – Δικαίωμα στη σωματική ακεραιότητα – Δικαίωμα στην ασφάλεια – Ίση μεταχείριση – Αναλογικότητα»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-710/21, T-722/21 και T-723/21,

Robert Roos και οι λοιποί προσφεύγοντες των οποίων τα ονόματα παρατίθενται σε παράρτημα [1], εκπροσωπούμενοι από τον P. de Bandt, την M. Gherghinaru, τον L. Panepinto και τη V. Heinen, δικηγόρους,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τις S. Alves και A.-M. Dumbrăvan,

καθού,

με αντικείμενο

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, J. Svenningsen, πρόεδρο, R. Barents, C. Mac Eochaidh και T. Pynnä (εισηγήτρια), δικαστές,

γραμματέας: H. Eriksson, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Μαρτίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

[1] Ο κατάλογος των λοιπών προσφευγόντων παρατίθεται ως παράρτημα μόνο στο κείμενο που κοινοποιείται στους διαδίκους.

Απόφαση

1 Με τις προσφυγές που άσκησαν βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, οι προσφεύγοντες, οι οποίοι είναι άπαντες βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για την κοινοβουλευτική περίοδο 2019-2024, ζητούν την ακύρωση της απόφασης του Προεδρείου του Κοινοβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2021, σχετικά με τους έκτακτους κανόνες υγείας και ασφάλειας που διέπουν την πρόσβαση στα κτίρια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στους τρεις τόπους εργασίας του (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

I. Ιστορικό της διαφοράς

2 Στο πλαίσιο της υγειονομικής κρίσης που προκάλεσε η πανδημία της COVID-19, ο Ευρωπαίος νομοθέτης εξέδωσε, κατόπιν πρότασης της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τον κανονισμό (ΕΕ) 2021/953 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2021, σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού κατά της COVID-19, διαγνωστικού της ελέγχου και ανάρρωσης από αυτή (Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ) με σκοπό να διευκολυνθεί η ελεύθερη κυκλοφορία κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19 (ΕΕ 2021, L 211, σ. 1), και τον κανονισμό (ΕΕ) 2021/954 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2021, σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού κατά της COVID-19, διαγνωστικού της ελέγχου και ανάρρωσης από αυτή (Ψηφιακό Πιστοποιητικό COVID της ΕΕ) όσον αφορά υπηκόους τρίτων χωρών που παραμένουν ή διαμένουν νόμιμα στις επικράτειες κρατών μελών κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19 (ΕΕ 2021, L 211, σ. 24).

3 Βάσει των ως άνω κανονισμών, ορισμένα κράτη μέλη αποφάσισαν να θεσπίσουν εθνικές εφαρμογές του ψηφιακού πιστοποιητικού COVID της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: πιστοποιητικό COVID) και να επεκτείνουν τη χρήση του, μεταξύ άλλων, στην πρόσβαση σε ορισμένες εκδηλώσεις, κτίρια ή μέσα μεταφορών, με σκοπό τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού SARS-CoV-2 και την προστασία της δημόσιας υγείας. Τούτο έπραξαν, μεταξύ άλλων, τα τρία κράτη μέλη στα οποία εδρεύει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ήτοι το Βέλγιο, η Γαλλία και το Λουξεμβούργο.

4 Από την αρχή της υγειονομικής κρίσης τον Μάρτιο του 2020, ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου έλαβε πλείονα μέτρα με σκοπό την προστασία της υγείας των βουλευτών, του προσωπικού και των λοιπών προσώπων που βρίσκονται στα κτίρια του Κοινοβουλίου, διασφαλίζοντας συγχρόνως τη δυνατότητα του θεσμικού οργάνου να ασκεί τα βασικά καθήκοντά του όπως καθορίζονται στις Συνθήκες.

5 Τα προμνησθέντα προσωρινά μέτρα παρατάθηκαν ή τροποποιήθηκαν πολλές φορές. Ανάλογα, μεταξύ άλλων, με την εξέλιξη της επιδημιολογικής κατάστασης, ορισμένα μέτρα μπορούσαν να καταστούν ηπιότερα ή, αντιθέτως, να ενισχυθούν. Στα εν λόγω μέτρα καταλέγονται, μεταξύ άλλων, από την άνοιξη του 2020, η χρήση μάσκας και ο έλεγχος της θερμοκρασίας. Έως το φθινόπωρο του 2021 προβλεπόταν επίσης η απαγόρευση πλειόνων κατηγοριών εκδηλώσεων ή ατομικών ή ομαδικών επισκέψεων. Οι ολομέλειες συνέχισαν να διεξάγονται στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) στο διάστημα από τον Μάρτιο του 2020 έως τον Μάιο του 2021.

6 Επιπλέον, από τις 16 Μαρτίου 2020, προς αντιμετώπιση της πανδημίας της COVID-19, ο Γενικός Γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου θέσπισε έκτακτο καθεστώς πλήρους τηλεργασίας. Το εν λόγω καθεστώς προσαρμόστηκε στην εξέλιξη της πανδημίας και αντικαταστάθηκε, από την 1η Σεπτεμβρίου 2021, από την απόφαση του Γενικού Γραμματέα της 16ης Ιουλίου 2021 σχετικά με την τηλεργασία, κατά την οποία η τηλεργασία εφαρμόζεται πλέον σε εθελοντική βάση, η δε φυσική παρουσία πρέπει να είναι ο εξ ορισμού τρόπος εργασίας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 20 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ).

7 Στις 25 Μαρτίου 2021, σε στενή συνεργασία με τις αρχές των Βρυξελλών, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δημιούργησε κέντρο εμβολιασμού κατά της COVID-19 στις εγκαταστάσεις του στις Βρυξέλλες, με σκοπό τη διευκόλυνση του εμβολιασμού, μεταξύ άλλων, των βουλευτών και των μελών του προσωπικού του, ώστε να μην χρειάζεται να μεταβούν, ενδεχομένως, στη χώρα καταγωγής τους. Επιπλέον, από την αρχή της πανδημίας τον Μάρτιο του 2020, το Κοινοβούλιο θέσπισε έκτακτες προσωρινές διαδικασίες προκειμένου να παράσχει στους βουλευτές τη δυνατότητα να μετέχουν εξ αποστάσεως στις συζητήσεις και τις ψηφοφορίες.

8 Στις 2 Σεπτεμβρίου 2021 ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξέδωσε απόφαση σχετικά με τα μέτρα ασφάλειας για τον περιορισμό της εξάπλωσης της COVID-19. Δυνάμει της απόφασης αυτής, η πρόσβαση επισκεπτών, τοπικών βοηθών, εξωτερικών ομιλητών και εκπροσώπων ομάδων συμφερόντων στα κτίρια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξαρτάται από την προϋπόθεση της επίδειξης πιστοποιητικού COVID ή ισοδύναμου πιστοποιητικού. Η εν λόγω απόφαση προβλέπει επίσης τις υποχρεώσεις χρήσης μάσκας και τήρησης φυσικών αποστάσεων εντός του Κοινοβουλίου, καθώς και την απαγόρευση πρόσβασης στο Κοινοβούλιο κάθε προσώπου του οποίου η θερμοκρασία είναι ανώτερη των 37,7°C, το οποίο πτερνίζεται ή βήχει, είναι θετικό στην COVID-19 ή ήλθε σε επαφή με πρόσωπο που είναι θετικό στην COVID-19.

9 Την ίδια ημέρα ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξέδωσε απόφαση σχετικά με τα έκτακτα μέτρα που παρέχουν στο Κοινοβούλιο τη δυνατότητα να διασφαλίζει τη συνέχεια των δραστηριοτήτων του και να ασκεί τα προνόμια που του απονέμονται από τις Συνθήκες. Η εν λόγω απόφαση προβλέπει, μεταξύ άλλων, την αποκατάσταση ορισμένων κοινοβουλευτικών δραστηριοτήτων, όπως οι αποστολές και οι αντιπροσωπείες, καθώς και τις υποχρεώσεις τήρησης φυσικών αποστάσεων και χρήσης μάσκας κατά τις κοινοβουλευτικές συζητήσεις.

10 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2021 ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξέδωσε δύο αποφάσεις με τις οποίες παρατάθηκε έως τις 17 Οκτωβρίου 2021 η εφαρμογή των μέτρων που λήφθηκαν με τις αποφάσεις της 2ας Σεπτεμβρίου 2021.

11 Στις 14 Οκτωβρίου 2021 ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξέδωσε νέα απόφαση σχετικά με τα μέτρα ασφάλειας για τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, η οποία προβλέπει, για το διάστημα από τις 18 Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου 2021, τον περιορισμό της οργάνωσης μεγάλου αριθμού εκδηλώσεων και επισκέψεων εντός των κτιρίων του Κοινοβουλίου, την επιβολή ελέγχου της θερμοκρασίας κατά την είσοδο στα κτίρια, την επιβολή της υποχρέωσης τήρησης φυσικών αποστάσεων και χρήσης μάσκας κατά τις κοινοβουλευτικές συζητήσεις και την εξάρτηση της πρόσβασης επισκεπτών, τοπικών βοηθών, εξωτερικών ομιλητών και εκπροσώπων ομάδων συμφερόντων στα κτίρια από την προϋπόθεση της επίδειξης πιστοποιητικού COVID.

12 Την ίδια ημέρα ο Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εξέδωσε νέα απόφαση σχετικά με έκτακτα μέτρα που επιτρέπουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να εκτελεί τα καθήκοντά του και να ασκεί τα προνόμιά του δυνάμει των Συνθηκών, η οποία προβλέπει, για το διάστημα από τις

18 Οκτωβρίου έως 2 Νοεμβρίου 2021, καθεστώς εξ αποστάσεως συμμετοχής για την οργάνωση συνόδων, επιτροπών και διακοινοβουλευτικών αντιπροσωπειών, για τη διεξαγωγή συνεδριάσεων ορισμένων οργάνων, για την άσκηση του δικαιώματος ψήφου κ.λπ.

13 Παρά τα μέτρα τήρησης φυσικών αποστάσεων και τις υγειονομικές προφυλάξεις που θεσπίστηκαν και παρά την εμβολιαστική κάλυψη, η οποία εκτιμάται ότι υπερβαίνει το 80 % του προσωπικού, από τον Σεπτέμβριο του 2021 καταγράφηκε εντός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αυξανόμενος αριθμός περιπτώσεων μετάδοσης.

14 Ως εκ τούτου, στις 27 Οκτωβρίου 2021 το Προεδρείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Προεδρείο) εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Βάσει της εν λόγω απόφασης, για το διάστημα από τις 3 Νοεμβρίου 2021 έως την 31η Ιανουαρίου 2022, κάθε πρόσωπο το οποίο επιθυμεί να εισέλθει στα κτίρια του Κοινοβουλίου, στους τρεις τόπους εργασίας του, υποχρεούται να επιδεικνύει έγκυρο πιστοποιητικό COVID.

15 Στην αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλόμενης απόφασης προσδιορίζεται ότι τα εν λόγω μέτρα έχουν διττό σκοπό, ήτοι, αφενός, τη διασφάλιση της συμμόρφωσης του θεσμικού οργάνου με τη νομική υποχρέωσή του που απορρέει από τις Συνθήκες και αφορά την επιστροφή του στις συνήθεις διαδικασίες και, αφετέρου, την παροχή επαρκών διασφαλίσεων για την προστασία της ζωής και της υγείας όλων των ατόμων που βρίσκονται στους χώρους του Κοινοβουλίου.

16 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2021/953, το πλαίσιο για το πιστοποιητικό COVID καθιστά δυνατή την έκδοση, τη διασυνοριακή επαλήθευση και την αποδοχή καθενός από τα ακόλουθα πιστοποιητικά:

– πιστοποιητικού με το οποίο βεβαιώνεται ότι ο κάτοχος έχει εμβολιαστεί με εμβόλιο κατά της νόσου COVID-19 στο κράτος μέλος έκδοσης του πιστοποιητικού (στο εξής: πιστοποιητικό εμβολιασμού)·

– πιστοποιητικού με το οποίο βεβαιώνεται ότι ο κάτοχος έχει υποβληθεί σε μοριακό διαγνωστικό έλεγχο ενίσχυσης νουκλεϊκών οξέων (στο εξής: διαγνωστικός έλεγχος PCR) ή ταχύ διαγνωστικό έλεγχο αντιγόνων (στο εξής: ταχύς διαγνωστικός έλεγχος αντιγόνων) που περιλαμβάνεται στον κοινό και επικαιροποιημένο κατάλογο ταχέων διαγνωστικών ελέγχων αντιγόνων για την COVID-19, ο οποίος καταρτίστηκε βάσει της σύστασης του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Ιανουαρίου 2021, και διενεργήθηκε από επαγγελματίες του τομέα της υγείας ή από ειδικευμένο στους διαγνωστικούς ελέγχους προσωπικό στο κράτος μέλος που εξέδωσε το πιστοποιητικό, υποδεικνύοντας το είδος του διαγνωστικού ελέγχου, την ημερομηνία της διεξαγωγής του και το αποτέλεσμα του διαγνωστικού ελέγχου (στο εξής: πιστοποιητικό διαγνωστικού ελέγχου)·

– πιστοποιητικού με το οποίο βεβαιώνεται ότι, έπειτα από θετικό αποτέλεσμα διαγνωστικού ελέγχου PCR που έχει διενεργηθεί από επαγγελματίες του τομέα της υγείας ή από ειδικευμένο στους διαγνωστικούς ελέγχους προσωπικό, ο κάτοχος έχει αναρρώσει από λοίμωξη SARS-CoV-2 (στο εξής: πιστοποιητικό ανάρρωσης).

II. Αιτήματα των διαδίκων

17 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

18 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες ή, επικουρικώς, ως αβάσιμες·

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

III. Σκεπτικό

A. Επί του παραδεκτού των προσφυγών

1. Επί του έννομου συμφέροντος των προσφευγόντων

19 Με μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους να διευκρινίσουν αν οι προσφεύγοντες διατηρούν έννομο συμφέρον να ασκήσουν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης, λαμβανομένου υπόψη ότι η εν λόγω απόφαση ίσχυσε μόνον έως την 31η Ιανουαρίου 2022.

20 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος πρέπει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της προσφυγής, να υφίσταται κατά τον χρόνο άσκησής της, άλλως η προσφυγή κρίνεται απαράδεκτη. Το αντικείμενο της διαφοράς πρέπει να εξακολουθεί να υφίσταται, όπως και το έννομο συμφέρον, μέχρι την έκδοση της δικαστικής απόφασης, άλλως παρέλκει η έκδοση απόφασης, στοιχείο το οποίο προϋποθέτει ότι η προσφυγή πρέπει να μπορεί, με το αποτέλεσμά της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, Leino-Sandberg κατά Κοινοβουλίου, C-761/18 P, EU:C:2021:52, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

21 Επιπλέον, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο προσφεύγων μπορεί να διατηρεί το έννομο συμφέρον του για την ακύρωση πράξης οργάνου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προς αποτροπή του ενδεχομένου επανάληψης της προβαλλόμενης πλημμέλειας στο μέλλον (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 50).

22 Κατά τη νομολογία, το εν λόγω έννομο συμφέρον υφίσταται μόνον εάν η προβαλλόμενη παρανομία είναι δυνατό να επαναληφθεί στο μέλλον, ανεξαρτήτως των περιστάσεων της υπόθεσης στο πλαίσιο της οποίας ασκήθηκε η προσφυγή του προσφεύγοντος (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, EU:C:2007:322, σκέψη 52).

23 Εν προκειμένω, όπως υποστήριξαν οι προσφεύγοντες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν αποκλείεται οι προβαλλόμενες παρανομίες να επαναληφθούν στο μέλλον, ανεξαρτήτως των περιστάσεων της υπόθεσης στο πλαίσιο της οποίας ασκήθηκαν οι προσφυγές τους.

24 Συγκεκριμένα, με τις προσφυγές τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν πλείονες παρανομίες, οι οποίες αφορούν, μεταξύ άλλων, έλλειψη κατάλληλης νομικής βάσης της προσβαλλόμενης απόφασης, παραβίαση των προνομίων και ασυλιών τους, καθώς και παραβίαση της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας τους, ή ακόμη προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και οι οποίες είναι δυνατό να επαναληφθούν στο πλαίσιο ανάλογων αποφάσεων, ανεξαρτήτως των περιστάσεων στο πλαίσιο των οποίων ασκήθηκαν οι υπό κρίση προσφυγές.

25 Επιπλέον, όπως επισήμανε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η ισχύς της προσβαλλόμενης απόφασης παρατάθηκε, αρχικώς, ως τις 13 Μαρτίου 2022, με απόφαση του Προεδρείου της 26ης Ιανουαρίου 2022, και, εν συνεχεία, έως τις 10 Απριλίου 2022, με απόφαση του Προεδρείου της 7ης Μαρτίου 2022. Επομένως, δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο η ισχύς της προσβαλλόμενης απόφασης να παραταθεί εκ νέου ή να εκδοθεί εκ νέου ανάλογη απόφαση.

26 Ως εκ τούτου, οι προσφεύγοντες διατηρούν έννομο συμφέρον να ζητήσουν την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

2. Επί της ενεργητικής νομιμοποίησης των προσφευγόντων

27 Το Κοινοβούλιο αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής και θεωρεί ότι οι προσφεύγοντες δεν νομιμοποιούνται ενεργητικώς, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

28 Το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ προβλέπει τρεις περιπτώσεις στις οποίες ένα πρόσωπο μπορεί να νομιμοποιείται ενεργητικώς, ήτοι, πρώτον, όταν είναι αποδέκτης της επίμαχης πράξης, δεύτερον, όταν η επίμαχη πράξη το αφορά άμεσα και ατομικά και, τρίτον, όταν η επίμαχη πράξη είναι κανονιστική πράξη η οποία το αφορά άμεσα και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θεωρεί, όμως, ότι, εν προκειμένω, δεν συντρέχει καμία από τις προεκτεθείσες περιπτώσεις.

29 Οι προσφεύγοντες αντικρούουν τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

30 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα [και για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται] εκτελεστικά μέτρα».

31 Κατά πρώτον, επισημαίνεται ότι, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να θεωρηθούν οι αποδέκτες της προσβαλλόμενης πράξης, κατά την έννοια της ως άνω διάταξης. Συγκεκριμένα, η εν λόγω απόφαση δεν απευθύνεται προσωπικά στους προσφεύγοντες και ισχύει, δυνάμει του άρθρου 2 αυτής, για «όλα τα πρόσωπα που ζητούν πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου στους τρεις τόπους εργασίας του, συμπεριλαμβανομένων των βουλευτών, των μονίμων υπαλλήλων, των διαπιστευμένων κοινοβουλευτικών βοηθών και του λοιπού προσωπικού του Κοινοβουλίου».

32 Υπενθυμίζεται, όμως, ότι ο «αποδέκτης της πράξης», κατά την ως άνω διάταξη, πρέπει να νοείται κατά την τυπική του όρου έννοια, ως το πρόσωπο που ορίζεται στην εν λόγω πράξη ως αποδέκτης της. Είναι αληθές ότι το γεγονός ότι το περιεχόμενο μιας πράξης μπορεί να αφορά πρόσωπο διαφορετικό από τον από τυπικής απόψεως αποδέκτη της μπορεί, βεβαίως, να προσδώσει στο εν λόγω πρόσωπο ενεργητική νομιμοποίηση, εάν αυτό αποδείξει ιδίως ότι, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, η πράξη το αφορά μεν άμεσα, όχι όμως ως αποδέκτη της. Επιπλέον, το γεγονός ότι αντίγραφο της προσβαλλόμενης απόφασης κοινοποιήθηκε στους προσφεύγοντες δεν αρκεί για να θεωρηθούν αποδέκτες της εν λόγω απόφασης (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, SACBO κατά Επιτροπής και INEA, C-281/14 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:46, σκέψη 34).

33 Κατά δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι το παραδεκτό προσφυγής ασκούμενης από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά πράξης της οποίας δεν είναι αποδέκτης, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, εξαρτάται από την προϋπόθεση της αναγνώρισης της ενεργητικής νομιμοποίησης του προσφεύγοντος, η οποία υφίσταται σε δύο περιπτώσεις. Αφενός, η εν λόγω προσφυγή μπορεί να ασκηθεί υπό την προϋπόθεση ότι η πράξη αυτή αφορά το οικείο πρόσωπο άμεσα και ατομικά. Αφετέρου, το πρόσωπο αυτό μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά κανονιστικής πράξης για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα εφόσον η πράξη το αφορά άμεσα (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2021, Deutsche Lufthansa κατά Επιτροπής, C-453/19 P, EU:C:2021:608, σκέψη 31 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει κατ' αρχάς αν οι προσφεύγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικώς δυνάμει της δεύτερης περίπτωσης που μνημονεύθηκε στη σκέψη 33 ανωτέρω.

35 Συναφώς, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η έννοια των «κανονιστικών πράξεων», κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, τελευταίο σκέλος της περιόδου, ΣΛΕΕ, καλύπτει όλες τις μη νομοθετικές πράξεις γενικής ισχύος (απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 28). Η νομολογία έχει διευκρινίσει ότι η γενική ισχύς πράξης μπορεί να συνάγεται από το γεγονός ότι η εν λόγω πράξη εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο (βλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2001, Sadam Zuccherifici κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-41/99 P, EU:C:2001:302, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

36 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται, όμως, ότι, μολονότι εκδόθηκε τύποις ως απόφαση, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι στην πραγματικότητα κανονιστική πράξη γενικής ισχύος, στο μέτρο που εφαρμόζεται επί αντικειμενικώς προσδιοριζομένων καταστάσεων και παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, στοιχείο το οποίο το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί.

37 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η προϋπόθεση να αφορά η απόφαση που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής άμεσα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, την οποία θέτει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, απαιτεί να συντρέχουν σωρευτικώς δύο κριτήρια, ήτοι το προσβαλλόμενο μέτρο πρέπει, αφενός, να παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και, αφετέρου, να μην καταλείπει διακριτική ευχέρεια στους αποδέκτες του που είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή του, δεδομένου ότι αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από τη ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλόμενων κανόνων (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria

Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Εν προκειμένω, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η προσβαλλόμενη απόφαση παράγει άμεσα και δεσμευτικά αποτελέσματα έναντι αυτών, δεδομένου ότι, από την έναρξη ισχύος της στις 3 Νοεμβρίου 2021, μπορούν να έχουν πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, προκειμένου να ασκήσουν τα βουλευτικά καθήκοντά τους και να μετέχουν στις εργασίες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μόνον εφόσον είναι σε θέση να επιδείξουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID.

39 Συναφώς, μολονότι το Κοινοβούλιο αποφάσισε να επαναφέρει, από τις 22 Νοεμβρίου 2021, καθεστώς υποχρεωτικής τηλεργασίας, για, κατά μέγιστο, τρεις ημέρες την εβδομάδα κατά μέσο όρο σε μηνιαία βάση, για όλα τα μέλη του προσωπικού, εφόσον τούτο συνάδει με την άσκηση των καθηκόντων τους, και να επιτρέψει στους βουλευτές να μετέχουν εξ αποστάσεως στις συζητήσεις και στις ψηφοφορίες στην ολομέλεια και στις επιτροπές, όπως επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσβαλλόμενη απόφαση και η υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου παρέμειναν σε ισχύ καθ' όλο το εν λόγω διάστημα.

40 Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι οι αποδέκτες της προσβαλλόμενης απόφασης οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, και ιδίως το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου που είναι επιφορτισμένο με τον έλεγχο της επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID, δεν διαθέτει καμία διακριτική ευχέρεια. Η προσβαλλόμενη απόφαση έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και δεν απαιτεί τη λήψη παρεμβαλλόμενων μέτρων.

41 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες.

42 Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η φράση «[για την εφαρμογή των οποίων δεν απαιτούνται] εκτελεστικά μέτρα», κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, τελευταίο σκέλος περιόδου, ΣΛΕΕ, πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα τον σκοπό της διάταξης αυτής, ο οποίος συνίσταται, όπως προκύπτει από το ιστορικό θέσπισής της, στην αποτροπή του ενδεχομένου να υποχρεούται ο ιδιώτης να παραβεί τον νόμο προκειμένου να έχει πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Σε περίπτωση όμως κατά την οποία κανονιστική πράξη παράγει άμεσα αποτελέσματα ως προς τη νομική κατάσταση φυσικού ή νομικού προσώπου χωρίς να απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, το πρόσωπο αυτό θα διέτρεχε τον κίνδυνο να στερηθεί αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας εάν δεν διέθετε ένδικο βοήθημα δυνάμενο να ασκηθεί ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης προς αμφισβήτηση της νομιμότητας της εν λόγω κανονιστικής πράξης. Πράγματι, ελλείψει εκτελεστικών μέτρων, το φυσικό ή το νομικό πρόσωπο, μολονότι η επίμαχη πράξη το αφορά άμεσα, θα μπορούσε να επιτύχει τον δικαστικό έλεγχό της μόνον αφότου θα παρέβαινε τις διατάξεις της, επικαλούμενο την έλλειψη νομιμότητάς τους στο πλαίσιο των διαδικασιών που θα κινούνταν εναντίον του ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

43 Αντιθέτως, σε περίπτωση κατά την οποία για την εφαρμογή κανονιστικής πράξης απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, ο δικαστικός έλεγχος της τήρησης της έννομης τάξης της Ένωσης διασφαλίζεται ανεξαρτήτως του αν τα μέτρα αυτά ελήφθησαν από την Ένωση ή από τα κράτη μέλη. Τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν δύνανται, λόγω των προϋποθέσεων

παραδεκτού που καθορίζει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να προσβάλουν απευθείας ενώπιον του δικαιοδοτικού οργάνου της Ένωσης κανονιστική πράξη της Ένωσης, προστατεύονται από την έναντι αυτών εφαρμογή τέτοιας πράξης με τη δυνατότητα να προσβάλουν τα εκτελεστικά μέτρα των οποίων τη λήψη συνεπάγεται η πράξη αυτή (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

44 Οσάκις η θέση σε εφαρμογή τέτοιας πράξης απόκειται στα θεσμικά και λοιπά όργανα ή στους οργανισμούς της Ένωσης, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δύνανται να ασκήσουν ευθεία προσφυγή ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης κατά των πράξεων εφαρμογής υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και να προβάλουν, προς στήριξη της προσφυγής τους, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, την έλλειψη νομιμότητας της επίμαχης βασικής πράξης (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

45 Το Δικαστήριο έχει, εξάλλου, επανειλημμένως κρίνει ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί αν για την εφαρμογή κανονιστικής πράξης απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, πρέπει να εξετάζεται η κατάσταση του προσώπου που επικαλείται το δικαίωμα προσφυγής δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, τελευταίο σκέλος περιόδου, ΣΛΕΕ. Είναι, επομένως, αδιάφορο αν για την εφαρμογή της επίμαχης πράξης απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι άλλων ιδιωτών (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)..

46 Συγκεκριμένα, από τη νομολογία συνάγεται ότι η έννοια των «εκτελεστικών μέτρων» προϋποθέτει, αφενός, την έκδοση πράξης, είτε από τα θεσμικά ή λοιπά όργανα ή τους οργανισμούς της Ένωσης είτε από τα κράτη μέλη, η οποία υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο (πρβλ. απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2020, Associazione GranoSalus κατά Επιτροπής, C-313/19 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2020:869, σκέψη 37) και, αφετέρου, ότι τα έννομα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης πράξης θα επέλθουν, έναντι των προσφευγόντων, μόνο μέσω των εκτελεστικών μέτρων (πρβλ. αποφάσεις της 13ης Μαρτίου 2018, European Union Copper Task Force κατά Επιτροπής, C-384/16 P, EU:C:2018:176, σκέψη 50· της 13ης Μαρτίου 2018, Industrias Químicas del Vallés κατά Επιτροπής, C-244/16 P, EU:C:2018:177, σκέψη 57, και της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 64).

47 Κατά το Κοινοβούλιο, από το άρθρο 3 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η πρόσβαση στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου επιτρέπεται ή δεν επιτρέπεται κατόπιν ελέγχου που διενεργούν οι υπηρεσίες ασφάλειας του θεσμικού οργάνου. Στο πλαίσιο του εν λόγω ελέγχου, εξακριβώνεται όχι μόνον η κατοχή πιστοποιητικού COVID, αλλά, ενδεχομένως, και το γεγονός ότι για το οικείο πρόσωπο ισχύει παρέκκλιση που χορηγείται από τον Γενικό Γραμματέα δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης. Επομένως, έναντι των προσφευγόντων, τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης απόφασης επέρχονται μόνο μετά τον έλεγχο που διενεργούν οι υπηρεσίες ασφάλειας του Κοινοβουλίου.

48 Διαπιστώνεται, εντούτοις, ότι, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, τα έννομα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης απόφασης επήλθαν έναντι των προσφευγόντων μόλις η εν λόγω απόφαση τέθηκε σε ισχύ, χωρίς να απαιτηθεί οποιοδήποτε πρόσθετο εκτελεστικό μέτρο, καθότι οι προσφεύγοντες έπρεπε να κατέχουν από τη συγκεκριμένη ημερομηνία έγκυρο πιστοποιητικό COVID για να μπορούν να εισέλθουν στα κτίρια του Κοινοβουλίου.

49 Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου, που είναι επιφορτισμένο με τον έλεγχο της εφαρμογής της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν εκδίδει οποιαδήποτε πράξη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο, αλλά περιορίζεται να εξακριβώσει, μέσω της εφαρμογής CovidScanBE ή CovidCheck.lu, αν το πρόσωπο που επιθυμεί να εισέλθει στα κτίρια του Κοινοβουλίου διαθέτει ή όχι έγκυρο πιστοποιητικό COVID.

50 Εντούτοις, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο υποστήριξε ότι τα πρόσωπα στα οποία δεν επιτράπηκε η πρόσβαση στα κτίριά του, διότι δεν διέθεταν έγκυρο πιστοποιητικό COVID, μπορούσαν να εξασφαλίσουν, κατόπιν αιτήματος, έγγραφη επιβεβαίωση της άρνησης πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου, η οποία θα συνιστούσε εκτελεστικό μέτρο της προσβαλλόμενης απόφασης.

51 Επισημαίνεται, εντούτοις, ότι είναι όλως τεχνητή η κατασκευή βάσει της οποίας οι προσφεύγοντες θα πρέπει να ζητήσουν να τους επιτραπεί η πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, μολονότι δεν διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID, προκειμένου να αποκτήσουν τέτοιο έγγραφο με το οποίο θα διαπιστώνεται ότι δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της προσβαλλόμενης απόφασης, για να μπορέσουν, εν συνεχεία, να προσβάλουν την εν λόγω πράξη ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και να επικαλεστούν προς στήριξη της προσφυγής τους, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, τον παράνομο χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης (πρβλ. και κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 6ης Νοεμβρίου 2018, Scuola Elementare Maria Montessori κατά Επιτροπής, Επιτροπή κατά Scuola Elementare Maria Montessori και Επιτροπή κατά Ferracci, C-622/16 P έως C-624/16 P, EU:C:2018:873, σκέψη 66· της 14ης Ιανουαρίου 2016, Doux κατά Επιτροπής, T-434/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:7, σκέψεις 59 έως 64, και της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Gazprom Neft κατά Συμβουλίου, T-735/14 και T-799/14, EU:T:2018:548, σκέψη 102).

52 Ομοίως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό το επιχείρημα του Κοινοβουλίου ότι οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να υποβάλουν στον Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αίτηση για χορήγηση παρέκκλισης, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης και να προσβάλουν, εν συνεχεία, την ενδεχόμενη άρνηση χορήγησης τέτοιας παρέκκλισης. Συγκεκριμένα, όπως επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τέτοιες παρεκκλίσεις χορηγούνται μόνο για πολύ συγκεκριμένους θεμιτούς λόγους, όπως ο εμβολιασμός σε τρίτη χώρα, και δεν χορηγούνται ποτέ, βάσει διακριτικής ευχέρειας, σε πρόσωπα που δεν διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID χωρίς να συντρέχει οποιοσδήποτε βάσιμος λόγος.

53 Ως εκ τούτου, πέραν του ότι θα συνιστούσε τεχνητή κατασκευή να απαιτείται από τους προσφεύγοντες να υποβάλουν τέτοιες αιτήσεις για χορήγηση παρέκκλισης, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγοντες ουδέποτε υπέβαλαν τέτοιες αιτήσεις εν προκειμένω και, επομένως, τέτοια ενδεχόμενα εκτελεστικά μέτρα δεν ασκούν, εν πάση περιπτώσει, επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που μνημονεύθηκε στη σκέψη 45 ανωτέρω.

54 Τέλος, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς την απόφαση της 20ής Νοεμβρίου 2017, Petrov κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου (T-452/15, EU:T:2017:822), προκειμένου να υποστηρίξει ότι ενδεχόμενη άρνηση πρόσβασης στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου θα

συνιστούσε, εν προκειμένω, πράξη δεκτική προσβολής από το θιγόμενο πρόσωπο ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Συγκεκριμένα, στην εν λόγω υπόθεση, οι προσφεύγοντες, υπήκοοι τρίτης χώρας, προσέβαλαν την απόφαση με την οποία δεν τους χορηγήθηκε η αναγκαία διαπίστευση ώστε να έχουν πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου. Επομένως, εν αντιθέσει προς τους προσφεύγοντες στην υπό κρίση υπόθεση, οι εν λόγω προσφεύγοντες δεν διέθεταν, ελλείψει της επίμαχης απόφασης, δικαίωμα μόνιμης πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου. Επιπλέον, η επίμαχη στην εν λόγω υπόθεση απόφαση ήταν ρητή απόφαση άρνησης πρόσβασης, ατομικής ισχύος, και όχι απλό μέτρο ελέγχου εκ μέρους του προσωπικού ασφάλειας του Κοινοβουλίου που είναι επιφορτισμένο να εφαρμόσει προηγουμένως εκδοθείσα απόφαση, γενικής ισχύος, η οποία θέτει προϋποθέσεις για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, όπως στην υπό κρίση υπόθεση.

55 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών παρατηρήσεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι για την εφαρμογή της προσβαλλόμενης απόφασης απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι των προσφευγόντων, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

56 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά κανονιστική πράξη η οποία αφορά άμεσα τους προσφεύγοντες και για την εφαρμογή της οποίας δεν απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα έναντι αυτών, διαπιστώνεται ότι οι προσφεύγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικώς δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, ΣΛΕΕ.

Β. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων προσαρμογής των προσφυγών

57 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Κοινοβούλιο επισήμανε ότι η ισχύς της προσβαλλόμενης απόφασης παρατάθηκε, αρχικώς, ως τις 13 Μαρτίου 2022, με απόφαση του Προεδρείου της 26ης Ιανουαρίου 2022, και, εν συνεχεία, έως τις 10 Απριλίου 2022, με απόφαση του Προεδρείου της 7ης Μαρτίου 2022. Το Κοινοβούλιο διευκρίνισε επίσης ότι οι εν λόγω νέες αποφάσεις βασίζονταν σε επικαιροποιημένη αξιολόγηση της υγειονομικής κατάστασης και των διαθέσιμων επιστημονικών δεδομένων.

58 Ερωτηθέντες σχετικά με τον αντίκτυπο των νέων αυτών αποφάσεων στην υπό κρίση προσφυγή, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι επιθυμούν να προσαρμόσουν τα αιτήματα των προσφυγών τους προκειμένου να συνεκτιμηθούν τα νέα αυτά στοιχεία.

59 Επισημαίνεται, εντούτοις, ότι, κατά το άρθρο 86, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, η προσαρμογή της προσφυγής γίνεται με χωριστό δικόγραφο πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας ή πριν από την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της διαφοράς χωρίς διεξαγωγή προφορικής διαδικασίας.

60 Σκοπός της εν λόγω απαίτησης είναι, μεταξύ άλλων, η διασφάλιση του σεβασμού του κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρα της διαδικασίας και των δικαιωμάτων άμυνας, παρεχομένης στον καθού της δυνατότητας να αντιδράσει στους ισχυρισμούς ή τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος όπως προσαρμόστηκαν, καθόσον αφορούν νέα στοιχεία (πρβλ. αποφάσεις της 24ης Ιανουαρίου 2019, Haswani κατά Συμβουλίου, C-313/17 P, EU:C:2019:57, σκέψεις 36 έως 40, της 9ης Νοεμβρίου 2017, HX κατά Συμβουλίου, C-423/16 P, EU:C:2017:848, σκέψη 23, και της 30ής Νοεμβρίου 2016, Rotenberg κατά Συμβουλίου, T-720/14, EU:T:2016:689, σκέψη 139).

61 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι οι προσφεύγοντες και οι εκπρόσωποί τους έλαβαν κατ' ανάγκην γνώση των νέων αποφάσεων που εξέδωσε το Προεδρείο πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση και, επομένως, εάν επιθυμούσαν να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα και των συγκεκριμένων αποφάσεων, έπρεπε να επιδείξουν τη δέουσα επιμέλεια είτε ασκώντας νέες προσφυγές, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, είτε προσαρμόζοντας τις προσφυγές τους, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας.

62 Επομένως, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες δεν υπέβαλαν αιτήσεις προσαρμογής των προσφυγών με χωριστό δικόγραφο πριν από την περάτωση της προφορικής διαδικασίας, οι εν λόγω αιτήσεις, οι οποίες διατυπώθηκαν προφορικώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτες.

Γ. Επί της ουσίας

63 Με τις προσφυγές τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν τέσσερις διακριτούς λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, πρώτον, από έλλειψη έγκυρης νομικής βάσης της προσβαλλόμενης απόφασης για την παραγωγή αποτελεσμάτων έναντι των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, δεύτερον, από παραβίαση των αρχών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και των ασυλιών που τους απονέμουν οι Συνθήκες, τρίτον, από παραβίαση των γενικών αρχών που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και, τέταρτον, από αδικαιολόγητη προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και της προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, του δικαιώματος στην ελευθερία και την ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ισότητας έναντι του νόμου και της απαγόρευσης των διακρίσεων.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη έγκυρης νομικής βάσης για την παραγωγή αποτελεσμάτων έναντι των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

64 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το άρθρο 25 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν συνιστά έγκυρη νομική βάση για τη θεμελίωση της προσβαλλόμενης απόφασης ώστε αυτή να μπορεί να παραγάγει αποτελέσματα έναντι αυτών. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι η παράγραφος 2 της εν λόγω διάταξης, μόνη που θα μπορούσε κατ' αυτούς να ασκεί επιρροή εν προκειμένω, αναγνωρίζει στο Προεδρείο μόνο γενικές αρμοδιότητες εσωτερικής οργάνωσης του Κοινοβουλίου, οι οποίες δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την έκδοση μέτρων της αυστηρότητας αυτών που προβλέπονται με την προσβαλλόμενη απόφαση.

65 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν επίσης ότι το άρθρο 8 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) απαιτεί «νόμο» για τον καθορισμό των βασικών στοιχείων της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Κατ' αυτούς, όμως, δεν χωρεί αμφιβολία ότι απόφαση του Προεδρείου δεν συνιστά νόμο κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης. Κάθε διαφορετική ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα να παρέχει, στο επίπεδο των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, προστασία υποδεέστερη της παρεχόμενης στο επίπεδο των κρατών μελών, τα οποία θέτουν ως προϋπόθεση, για την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, την έκδοση κανόνα νομοθετικού χαρακτήρα, κατόπιν κοινοβουλευτικής συζήτησης.

66 Εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί να αποτελέσει τη βάση για τη λήψη μέτρων που αντιβαίνουν στην απόφαση 2005/684/ΕΚ, Ευρατόμ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 28ης Σεπτεμβρίου 2005, για τη θέσπιση του καθεστώτος των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (ΕΕ 2005, L 262, σ. 1, στο εξής: καθεστώς των βουλευτών), ή στο πρωτόκολλο (αριθ. 7) περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 266, στο εξής: πρωτόκολλο αριθ. 7).

67 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα επιχειρήματα των προσφευγόντων.

68 Κατά πρώτον, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 232 ΣΛΕΕ προβλέπει ότι το Κοινοβούλιο ψηφίζει τον κανονισμό του αποφασίζοντας με την πλειοψηφία των μελών του.

69 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε, μεταξύ άλλων, βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η εν λόγω διάταξη αναθέτει στο Προεδρείο την αρμοδιότητα να ρυθμίζει τα οικονομικά, οργανωτικά και διοικητικά ζητήματα που αφορούν την εσωτερική οργάνωση του Κοινοβουλίου, τη γραμματεία του και τα όργανά του.

70 Επισημαίνεται, όμως, όπως άλλωστε παρατήρησε και το Κοινοβούλιο, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία σκοπεί να επιτρέπει την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου μόνο σε πρόσωπα που διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID, εμπίπτει όντως στα ζητήματα εσωτερικής οργάνωσης του Κοινοβουλίου, κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του.

71 Συγκεκριμένα, από την εξουσία εσωτερικής οργάνωσης του Κοινοβουλίου προκύπτει ότι έχει τη δυνατότητα να λαμβάνει κατάλληλα μέτρα για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης λειτουργίας του και της διεξαγωγής των εργασιών του (αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 1983, Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου, 230/81, EU:C:1983:32, σκέψη 38· της 10ης Ιουλίου 1986, Wybot, 149/85, EU:C:1986:310, σκέψη 16, και της 2ας Οκτωβρίου 2001, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-222/99, T-327/99 και T-329/99, EU:T:2001:242, σκέψη 144).

72 Όπως υποστηρίζει, όμως, το Κοινοβούλιο, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά τέτοιο μέτρο καθόσον σκοπός της είναι, κατά την αιτιολογική σκέψη της 2, να καταστήσει δυνατή την επάνοδο σε καθεστώς εργασίας με φυσική παρουσία, προκειμένου να διασφαλίζεται η συνέχεια των δραστηριοτήτων του με βάση τις συνήθεις διαδικασίες που απορρέουν από τις Συνθήκες, να διασφαλίζεται η πλήρης εφαρμογή όλων των τακτικών διαδικασιών που προβλέπονται στον Κανονισμό του και να αποκατασταθεί ο πλήρης και απεριόριστος ρόλος του ως δημοκρατικά εκλεγμένου θεσμικού οργάνου της Ένωσης, το οποίο εκπροσωπεί άμεσα τους πολίτες σε επίπεδο της Ένωσης.

73 Η εξουσία εσωτερικής οργάνωσης του Κοινοβουλίου, που μνημονεύθηκε στη σκέψη 71 ανωτέρω, αναγνωρίζεται επίσης από τις συμφωνίες σχετικά με την έδρα οι οποίες έχουν συναφθεί μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και των κρατών μελών που φιλοξενούν τα κτίριά τους. Συγκεκριμένα, η συμφωνία για την ασφάλεια, η οποία υπεγράφη την 31η Δεκεμβρίου 2004 μεταξύ, αφενός, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Επιτροπής, της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, της Επιτροπής των Περιφερειών και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και, αφετέρου, της Βελγικής Κυβέρνησης, προβλέπει ότι τα θεσμικά όργανα είναι υπεύθυνα για την ασφάλεια και την τήρηση της τάξης, από κάθε άποψη, εντός των κτιρίων στα οποία στεγάζονται, καθώς και για τις άδειες

και τους ελέγχους πρόσβασης στα εν λόγω κτίρια. Ομοίως, η συμφωνία μεταξύ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, της 2ας Δεκεμβρίου 1983, προβλέπει ότι το Κοινοβούλιο είναι υπεύθυνο για την ασφάλεια εντός των εγκαταστάσεων και των κτιρίων του και ότι εκδίδει τους σχετικούς εσωτερικούς κανονισμούς. Τέλος, όσον αφορά τα κτίρια του Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο (Γαλλία), στη διοικητική συμφωνία μεταξύ του θεσμικού οργάνου και των γαλλικών αρχών σχετικά με την ασφάλεια των κτιρίων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στο Στρασβούργο, της 25ης Ιουνίου 1998, αναγνωρίζεται επίσης η αποκλειστική αρμοδιότητα του Κοινοβουλίου όσον αφορά τις άδειες και τους ελέγχους πρόσβασης στα κτίριά του.

74 Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ισοδυναμεί με περιορισμό του δικαιώματος μόνιμης πρόσβασης στα κτίρια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το οποίο θεσπίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της απόφασης του Προεδρείου, της 3ης Μαΐου 2004, σχετικά με τον καθορισμό των κανόνων σχετικά με τις κάρτες εισόδου. Δεδομένου ότι η συγκεκριμένη απόφαση εκδόθηκε από το Προεδρείο βάσει, μεταξύ άλλων, του προϊσχύσαντος άρθρου 22 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, το οποίο αντιστοιχεί στο άρθρο 25 του ισχύοντος Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, είναι συνεπές το ίδιο όργανο να εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση ερειδόμενο στην ίδια νομική βάση, σύμφωνα με την αρχή της ομοιότητας των τύπων (βλ. απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-364/16, EU:T:2018:696, σκέψη 69 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

75 Κατά δεύτερον, και χωρίς να απαιτείται να εκτιμηθεί η λυσιτέλειά του, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι «νόμος», κατά την έννοια του άρθρου 8 του Χάρτη, δυνάμει του οποίου μπορούν να καθοριστούν τα βασικά στοιχεία της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των προσφευγόντων.

76 Υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 8 του Χάρτη, «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που το αφορούν» και ότι «[η] επεξεργασία αυτών των δεδομένων πρέπει να γίνεται νομίμως, για καθορισμένους σκοπούς και με βάση τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου ή για άλλους θεμιτούς λόγους που προβλέπονται από το νόμο».

77 Το άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη προβλέπει επίσης ότι «[κ]άθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται στον παρόντα Χάρτη πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών».

78 Το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη προβλέπει, εξάλλου, ότι «[σ]το βαθμό που ο παρών Χάρτης περιλαμβάνει δικαιώματα που αντιστοιχούν σε δικαιώματα τα οποία διασφαλίζονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η έννοια και η εμβέλειά τους είναι ίδιες με εκείνες που τους αποδίδει η εν λόγω Σύμβαση. Η διάταξη αυτή δεν εμποδίζει το δίκαιο της Ένωσης να παρέχει ευρύτερη προστασία».

79 Το άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), προβλέπει, όμως, ότι «[κ]άθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του», και ότι «[δ]εν επιτρέπεται παρέμβαση δημόσιας αρχής στην άσκηση αυτού του δικαιώματος, εκτός εάν η εν λόγω παρέμβαση προβλέπεται από τον νόμο και αποτελεί μέτρο το οποίο, σε μια δημοκρατική

κοινωνία, είναι αναγκαίο για την εθνική ασφάλεια, τη δημόσια ασφάλεια, την οικονομική ευημερία της χώρας, την προάσπιση της τάξης και την πρόληψη ποινικών παραβάσεων, την προστασία της υγείας ή της ηθικής ή την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών τρίτων». Επομένως, για την ερμηνεία του άρθρου 8 του Χάρτη, πρέπει να ληφθεί υπόψη το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ, ως όριο ελάχιστης προστασίας, στο μέτρο που οι δύο αυτές διατάξεις περιέχουν ισοδύναμα δικαιώματα (πρβλ. απόφαση της 8ης Απριλίου 2014, Digital Rights Ireland κ.λπ., C-293/12 και C-594/12, EU:C:2014:238, σκέψη 54).

80 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΔΔΑ), η απαίτηση ότι κάθε επέμβαση στην άσκηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων πρέπει να «προβλέπεται από τον νόμο», κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη και του άρθρου 8, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, σημαίνει όχι μόνον ότι το μέτρο που προβλέπει την επέμβαση πρέπει να έχει νομική βάση στο εθνικό δίκαιο, αλλά και ότι η νομική αυτή βάση πρέπει να έχει ορισμένα χαρακτηριστικά ως προς την προσβασιμότητα και την προβλεψιμότητά της ώστε να αποτρέπεται ο κίνδυνος αυθαιρεσίας (πρβλ. απόφαση της 15ης Μαρτίου 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, σκέψη 38· αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 26ης Απριλίου 1979, Sunday Times κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 49, και της 4ης Δεκεμβρίου 2015, Roman Zakharov κατά Ρωσίας, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, § 228).

81 Επιπλέον, από τη νομολογία του ΕΔΔΑ προκύπτει ότι ο όρος «νόμος» στη φράση «προβλέπεται από τον νόμο», η οποία περιέχεται μεταξύ άλλων στο άρθρο 8, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ, πρέπει να νοείται κατά την ουσιαστική και όχι την τυπική έννοιά του. Επομένως, ο όρος περιλαμβάνει τόσο το γραπτό όσο και το μη γραπτό δίκαιο και δεν περιορίζεται στα νομοθετικά κείμενα, αλλά καταλαμβάνει επίσης τις νομικές πράξεις κατώτερης τυπικής ισχύος. Εν ολίγοις, ο «νόμος» είναι το ισχύον δίκαιο όπως το έχουν ερμηνεύσει τα αρμόδια δικαστήρια (πρβλ. αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 26ης Απριλίου 1979, Sunday Times κατά Ηνωμένου Βασιλείου, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, § 47, και της 8ης Απριλίου 2021, Vavřička κ.λπ. κατά Τσεχικής Δημοκρατίας, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, § 269).

82 Επομένως, το γεγονός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συνιστά κανόνα νομοθετικού χαρακτήρα, εκδοθέντα κατόπιν κοινοβουλευτικής συζήτησης, δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι δεν συνιστά «νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 8 του Χάρτη, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ.

83 Είναι αληθές ότι από τη νομολογία του ΕΔΔΑ προκύπτει επίσης ότι, προκειμένου να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις ποιότητας του νόμου, το εσωτερικό δίκαιο πρέπει να παρέχει κάποια προστασία κατά των αυθαίρετων προσβολών, από τη δημόσια εξουσία, των δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται από την ΕΣΔΑ και ότι, σε περίπτωση ζητημάτων που άπτονται των θεμελιωδών δικαιωμάτων, ο νόμος θα αντέβαινε στην υπεροχή του δικαίου, μία εκ των θεμελιωδών αρχών της δημοκρατικής κοινωνίας που κατοχυρώνεται από την ΕΣΔΑ, εάν η διακριτική ευχέρεια που αναγνωρίζεται στην εκτελεστική εξουσία ήταν απεριόριστη. Ως εκ τούτου, ο νόμος πρέπει να καθορίζει την έκταση και τον τρόπο άσκησης τέτοιας εξουσίας με επαρκή σαφήνεια [βλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 15ης Μαρτίου 2022, Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) κατά Ελβετίας, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, § 78 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

84 Εντούτοις, εν προκειμένω, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά η ίδια «νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 8 του Χάρτη, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Κοινοβούλιο χρειαζόταν ρητή άδεια εκ μέρους του νομοθέτη της Ένωσης για να μπορέσει να λάβει τα εν λόγω μέτρα, τα οποία έχουν έρεισμα στο άρθρο 232 ΣΛΕΕ και στο άρθρο 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του.

85 Επιπλέον, εν προκειμένω, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, η προσβαλλόμενη απόφαση πληροί τα κριτήρια προσβασιμότητας και προβλεψιμότητας, όπως απαιτείται για την αποφυγή του κινδύνου αυθαιρεσίας.

86 Στο πλαίσιο αυτό, υπογραμμίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προβλέπει σαφείς και ακριβείς κανόνες που διέπουν την έκταση και την εφαρμογή του επίμαχου μέτρου και ότι παρέχει επίσης στα υποκείμενα των δεδομένων επαρκείς εγγυήσεις ότι προστατεύονται αποτελεσματικά τα προσωπικού χαρακτήρα δεδομένα τους από κινδύνους κατάχρησης, καθώς και από οποιαδήποτε αθέμιτη πρόσβαση και χρήση των δεδομένων αυτών (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 8ης Απριλίου 2014, Digital Rights Ireland κ.λπ., C-293/12 και C-594/12, EU:C:2014:238, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

87 Επομένως, από τις αιτιολογικές σκέψεις 22 έως 25 και από το άρθρο 4 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι τα πρόσωπα των οποίων τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα υποβάλλονται σε επεξεργασία από το Κοινοβούλιο βάσει της εν λόγω απόφασης προστατεύονται δυνάμει του κανονισμού (ΕΕ) 2018/1725 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2018, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης και την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 45/2001 και της απόφασης αριθ. 1247/2002/ΕΚ (ΕΕ 2018, L 295, σ. 39).

88 Τέλος, επισημαίνεται, όπως άλλωστε παρατήρησε και το Κοινοβούλιο, ότι το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου δεν μπορεί να παράσχει έρεισμα για τη λήψη μέτρων που αντιβαίνουν στο καθεστώς των βουλευτών ή στο πρωτόκολλο αριθ. 7 δεν αφορά το ζήτημα της κατάλληλης νομικής βάσης της προσβαλλόμενης απόφασης, αλλά το ζήτημα της νομιμότητας της εν λόγω απόφασης σε σχέση με τις εν λόγω διατάξεις, το οποίο θα εξεταστεί στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως κατωτέρω.

89 Λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων που προεκτέθηκαν, διαπιστώνεται ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου συνιστούσε έγκυρη νομική βάση για την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης.

90 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών καθώς και των ασυλιών που τους απονέμονται από τη Συνθήκη

91 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες περιλαμβάνει δύο σκέλη τα οποία αφορούν, αφενός, παράβαση του άρθρου 2 του καθεστώτος των βουλευτών, στο οποίο κατοχυρώνονται οι αρχές της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και, αφετέρου, παραβίαση των ασυλιών που απονέμονται στους εν λόγω βουλευτές, μεταξύ άλλων, από το πρωτόκολλο αριθ. 7.

α) Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά παραβίαση, από την προσβαλλόμενη απόφαση, των αρχών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

92 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ιδιαιτέρως επαχθής και συνιστά σοβαρή παραβίαση της αρχής της ελεύθερης και ανεξάρτητης άσκησης της εντολής του βουλευτή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 2 του καθεστώτος των βουλευτών, στο μέτρο που ενδέχεται, λόγω της απόφασης αυτής, οι προσφεύγοντες να εμποδιστούν να μετάσχουν στις συνόδους του Κοινοβουλίου και να ασκήσουν την αποστολή τους που συνίσταται στην αντιπροσώπευση των πολιτών, κάτι το οποίο μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την ισορροπία των εξουσιών και την ελεύθερη άσκηση της δημοκρατίας.

93 Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν ότι η άρνηση πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου που προβλέπεται από την προσβαλλόμενη απόφαση, σε περίπτωση μη επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID, εφαρμόζεται ανεξαρτήτως του λόγου μη επίδειξης του εν λόγω πιστοποιητικού. Συγκεκριμένα, ο βουλευτής μπορεί να αδυνατεί να επιδείξει έγκυρο πιστοποιητικό COVID διότι δεν διαθέτει ή δεν επιθυμεί να διαθέτει τέτοιο πιστοποιητικό, αλλά επίσης διότι το ξέχασε ή το έχασε, ή ακόμη διότι το έξυπνο τηλέφωνό του δεν λειτουργεί κατά τον χρόνο του ελέγχου. Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν, εξάλλου, ότι οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου οι οποίοι δεν διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή πιστοποιητικό ανάρρωσης θα πρέπει να υποβάλλονται σε διαγνωστικό έλεγχο τουλάχιστον ανά δύο ημέρες, λόγω της περιορισμένης διάρκειας ισχύος των εν λόγω διαγνωστικών ελέγχων. Επιπλέον, θα πρέπει να προβλεφθεί σημαντικός χρόνος αναμονής μεταξύ του χρόνου διενέργειας του διαγωνιστικού ελέγχου και του χρόνου δημιουργίας του κωδικού ταχείας απόκρισης (στο εξής: κωδικός QR). Επομένως, εάν επιθυμούν να μεταβούν στο Κοινοβούλιο το πρωί της Δευτέρας, οι προσφεύγοντες δεν θα έχουν άλλη επιλογή από τη διενέργεια των εν λόγω διαγνωστικών ελέγχων κατά τις ημέρες ανάπαυσής τους και θα αδυνατούν στην πράξη να υποβληθούν σε διαγνωστικό έλεγχο κατά τις «κόκκινες» εβδομάδες της ολομέλειας και τις «ροζ» εβδομάδες του τριμερούς διαλόγου, δεδομένου ότι, κατά τις εν λόγω εβδομάδες, οι συζητήσεις περατώνονται αργά το βράδυ και αρχίζουν εκ νέου νωρίς το πρωί.

94 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

95 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του καθεστώτος των βουλευτών, «[ο]ι βουλευτές είναι ελεύθεροι και ανεξάρτητοι». Ομοίως, το άρθρο 2 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι βουλευτές ασκούν την εντολή τους ελεύθερα και ανεξάρτητα. Η αρχή της ελεύθερης και ανεξάρτητης άσκησης της εντολής των βουλευτών αποτελεί κοινή αρχή των δημοκρατικών κοινοβουλευτικών συστημάτων, η οποία συνιστά βασικό στοιχείο της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας στην οποία θεμελιώνεται η λειτουργία της Ένωσης, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Η εν λόγω αρχή περιλαμβάνει το δικαίωμα των βουλευτών να έχουν ανεμπόδιστη πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου

προκειμένου να μπορούν να λαμβάνουν ενεργά μέρος στις εργασίες των επιτροπών και των αντιπροσωπειών του Κοινοβουλίου, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 4, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

96 Επομένως, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά επέμβαση στην άσκηση της εντολής των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, καθόσον τους επιβάλλει πρόσθετη προϋπόθεση για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, ήτοι την υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID.

97 Υπογραμμίζεται, εντούτοις, ότι η αρχή της ελεύθερης και ανεξάρτητης άσκησης της εντολής των βουλευτών δεν αποτελεί απόλυτη αρχή και ότι μπορεί να υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς, μεταξύ άλλων από το Κοινοβούλιο, δυνάμει της προβλεπόμενης από το άρθρο 232 ΣΛΕΕ εξουσίας του εσωτερικής οργάνωσης, όταν επιδιώκεται η επίτευξη θεμιτού σκοπού.

98 Εντούτοις, κάθε επέμβαση στην αρχή της ελεύθερης και ανεξάρτητης άσκησης της εντολής των βουλευτών ή κάθε περιορισμός της εν λόγω αρχής πρέπει να σέβεται την αρχή της αναλογικότητας, ως γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης. Η εν λόγω αρχή απαιτεί οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να είναι κατάλληλες και αναγκαίες για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού, ενώ εξυπακούεται ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσοτέρων του ενός καταλλήλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές (πρβλ. απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 2001, Martinez κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-222/99, T-327/99 και T-329/99, EU:T:2001:242, σκέψη 215 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

99 Κατά πρώτον, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 11 της προσβαλλόμενης απόφασης, η εν λόγω απόφαση επιδιώκει θεμιτό σκοπό και αποβλέπει στον συμβιβασμό δύο αντικρουόμενων συμφερόντων υπό καθεστώς πανδημίας, ήτοι, αφενός, της συνέχειας των δραστηριοτήτων του Κοινοβουλίου και, αφετέρου, της προστασίας της υγείας των προσώπων που βρίσκονται εντός των κτιρίων του Κοινοβουλίου.

100 Συγκεκριμένα, αφενός, το Κοινοβούλιο οφείλει να διασφαλίζει τη συνέχεια των δραστηριοτήτων του οι οποίες προκύπτουν από τις Συνθήκες. Επομένως, κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19, έπρεπε να διατηρηθεί η λειτουργική ικανότητα του Κοινοβουλίου, και ειδικότερα η νομοθετική και η δημοσιονομική δραστηριότητά του. Προς τούτο, το Κοινοβούλιο έλαβε έκτακτα μέτρα, βάσει του τίτλου XIIIα του Κανονισμού του, τα οποία συνίσταντο, μεταξύ άλλων, στην εφαρμογή μεθόδων εξ αποστάσεως συμμετοχής. Εντούτοις, όπως προκύπτει από το άρθρο 237α του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, τέτοια έκτακτα μέτρα πρέπει, εξ ορισμού, να περιορίζονται χρονικά. Ως εκ τούτου, το Κοινοβούλιο όφειλε να επαναλάβει το ταχύτερο δυνατόν τις δραστηριότητές του υπό συνήθη τρόπο, ήτοι με φυσική παρουσία των βουλευτών, προκειμένου να διασφαλίσει την κανονική λειτουργία του Κοινοβουλίου ως θεσμικού οργάνου της Ένωσης του οποίου τα μέλη εκλέγονται δημοκρατικά.

101 Αφετέρου, το Κοινοβούλιο οφείλει, δυνάμει του καθήκοντος μέριμνας και της υποχρέωσης που υπέχει, η οποία απορρέει μεταξύ άλλων από το άρθρο 1ε, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται επίσης στους έκτακτους υπαλλήλους της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 10 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΛΠ), να διασφαλίζει την υγεία και την ασφάλεια των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης. Χωρίς να συνιστά υποχρέωση αποτελέσματος, το εν λόγω καθήκον των θεσμικών οργάνων της Ένωσης να διασφαλίζουν, ως εργοδότες, την ασφάλεια του προσωπικού τους επιβάλλεται κατά τρόπο ιδιαιτέρως αυστηρό, η δε διακριτική ευχέρεια που διαθέτει η Διοίκηση στο πεδίο αυτό, αν και όχι ανύπαρκτη, είναι περιορισμένη (πρβλ. αποφάσεις της

27ης Μαρτίου 1990, Grifoni κατά Επιτροπής, C-308/87, EU:C:1990:134, σκέψη 14, και της 12ης Μαΐου 2011, Missir Mamachi di Lusignano κατά Επιτροπής, F-50/09, EU:F:2011:55, σκέψη 126). Το ίδιο ισχύει όσον αφορά την υποχρέωση διασφάλισης της υγείας του προσωπικού των οργάνων της Ένωσης. Επομένως, και στο μέτρο που η παρουσία των βουλευτών στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου συνεπάγεται ότι θα έλθουν σε επαφή με το προσωπικό του θεσμικού οργάνου, η εκπλήρωση της υποχρέωσης διασφάλισης της υγείας του εν λόγω προσωπικού προϋπέθετε, για το Κοινοβούλιο, να διασφαλίσει ότι η επάνοδος σε κανονική δραστηριότητα θα είναι δυνατή χωρίς γενικευμένες αρνητικές συνέπειες στην υγεία των προσώπων που βρίσκονται στις εγκαταστάσεις του, στα οποία καταλέγονται το προσωπικό του εν λόγω θεσμικού οργάνου.

102 Συναφώς, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλόμενης απόφασης, η ιατρική υπηρεσία του Κοινοβουλίου εκτίμησε τα εξής:

«[Η] μεγαλύτερη παρουσία ατόμων στα κτίρια του Κοινοβουλίου, η αύξηση των μετακινήσεων λόγω της επανέναρξης των αποστολών, η μεγαλύτερη συχνότητα στενών επαφών σε δια ζώσης συνεδριάσεις και η αύξηση της επίπτωσης της νόσου COVID-19 στην κοινωνία συνεπάγονται υψηλότερο κίνδυνο εισαγωγής του ιού στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και υψηλότερο κίνδυνο μετάδοσης στους χώρους του και καραντίνας λόγω της νόσου COVID-19. Επιπλέον, ως διεθνής οργανισμός και δημόσια προσβάσιμο θεσμικό όργανο, το Κοινοβούλιο πρέπει να λαμβάνει υπόψη τις συχνές διεθνείς μετακινήσεις ως πρόσθετο παράγοντα κινδύνου που θα μπορούσε να το μετατρέψει σε εστία μετάδοσης. Επομένως, πρέπει να ληφθεί υπόψη η υγειονομική κατάσταση σε επίπεδο Ένωσης και όχι μόνο η κατάσταση στο επίπεδο των κρατών μελών στα οποία το Κοινοβούλιο έχει την έδρα του ή τους τόπους εργασίας του.»

103 Επιπλέον, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 14 της προσβαλλόμενης απόφασης, τα στοιχεία που παρέσχε η ιατρική υπηρεσία του Κοινοβουλίου δείχνουν καταδεικνύουν ότι, κατά τις πρώτες δυόμισι εβδομάδες του Σεπτεμβρίου 2021, καταγράφηκαν περισσότερες περιπτώσεις στενών επαφών με άτομα που είχαν θετικό αποτέλεσμα τεστ PCR για τη νόσο COVID-19 από ό,τι σε οποιονδήποτε προηγούμενο μήνα από τον Νοέμβριο του 2020 και μετά, και η τάση αυτή διατηρήθηκε καθ' όλη τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου 2021 και την πρώτη εβδομάδα του Οκτωβρίου 2021.

104 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση επιδιώκει θεμιτό σκοπό και ότι δεν συνιστά προδήλως απρόσφορη πράξη για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού, με γνώμονα τις πληροφορίες που διέθετε το Κοινοβούλιο κατά τον χρόνο έκδοσης της εν λόγω απόφασης.

105 Κατά δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά υπέρμετρη ή μη εύλογη επέμβαση στην ελεύθερη άσκηση της εντολής των βουλευτών και αν θίγει την ίδια την υπόσταση του σχετικού δικαιώματος (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, σκέψη 148 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

106 Συναφώς, όπως υπενθυμίζει το Κοινοβούλιο, σε ολόκληρη την Ένωση παρέχεται καθολική, ταχεία και προσιτή πρόσβαση στα εμβόλια και στους διαγνωστικούς ελέγχους της COVID-19, γεγονός που αποτελεί τη βάση για τη χορήγηση των πιστοποιητικών COVID. Επομένως, η επίδειξη πιστοποιητικού COVID από τους βουλευτές που εισέρχονται στα κτίρια του Κοινοβουλίου δεν μπορεί να θεωρηθεί υπέρμετρη και μη εύλογη επέμβαση στην ελεύθερη άσκηση της εντολής,

λαμβανομένου υπόψη του θεμιτού σκοπού της προσβαλλόμενης απόφασης να προστατεύσει τη ζωή και την υγεία των προσώπων που βρίσκονται στις εγκαταστάσεις του Κοινοβουλίου διασφαλίζοντας συγχρόνως την επάνοδο στην κανονική λειτουργία του.

107 Υπενθυμίζεται ότι το Κοινοβούλιο έλαβε μέτρα με σκοπό να παράσχει στους βουλευτές του την αναγκαία στήριξη ώστε να μπορέσουν να συμμορφωθούν προς τις νέες απαιτήσεις πρόσβασης, στην περίπτωση που δεν διέθεταν πιστοποιητικό COVID, όπως τη δυνατότητα να υποβάλλονται σε διαγνωστικό έλεγχο επιτόπου, δωρεάν, στους τρεις τόπους εργασίας του.

108 Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση περιορίζεται στο απολύτως αναγκαίο μέτρο για τη διασφάλιση της επανόδου στην κανονική λειτουργία του Κοινοβουλίου. Συγκεκριμένα, κατά τη γνωμοδότηση του ιατρικού συμβούλου του Κοινοβουλίου, της 10ης Οκτωβρίου 2021, η επάνοδος σε κανονική λειτουργία του θεσμικού οργάνου θα έχει αναπόφευκτα ως συνέπεια περισσότερα κρούσματα COVID-19 και καραντίνες. Κατά την ίδια γνωμοδότηση, όμως, οι κίνδυνοι αυτοί μπορούν να περιοριστούν με μέτρα όπως το προβλεπόμενο από την προσβαλλόμενη απόφαση. Όσον αφορά την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως προκύπτει από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε το Κοινοβούλιο (βλ. σκέψη 177 κατωτέρω), κατά τον έλεγχο των πιστοποιητικών COVID στις εισόδους των εγκαταστάσεων του Κοινοβουλίου εμφανίζονται ελάχιστα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

109 Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έχει μόνιμο χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6 της προσβαλλόμενης απόφασης προβλέπει ότι ισχύει έως τις 31 Ιανουαρίου 2022, εκτός εάν ανανεωθεί, τροποποιηθεί ή καταργηθεί, και ότι υπόκειται σε τακτική επαναξιολόγηση με βάση την εξέλιξη της υγειονομικής κατάστασης.

110 Εξάλλου, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, η προσβαλλόμενη απόφαση καθιστά δυνατό τον τερματισμό των έκτακτων μέτρων και παρέχει στους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τη δυνατότητα να ασκήσουν εκ νέου τα δικαιώματά τους μέσω της επανόδου στις επιτόπιες δραστηριότητες, με πολύ λιγότερους περιορισμούς στην ελεύθερη και ανεξάρτητη άσκηση της εντολής τους από ό,τι στο πλαίσιο διαδικασίας εξ αποστάσεως συμμετοχής.

111 Τέλος, επισημαίνεται, όπως άλλωστε παρατήρησε και το Κοινοβούλιο, ότι οι προσφεύγοντες δεν πρότειναν κανένα εναλλακτικό μέτρο το οποίο θα ήταν λιγότερο παρεμβατικό και θα επιτύγχανε συγχρόνως τον επιδιωκόμενο σκοπό με παρόμοιο τρόπο. Συναφώς, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι η επανάληψη των δραστηριοτήτων του Κοινοβουλίου με φυσική παρουσία, χωρίς οποιαδήποτε υποχρέωση επίδειξης πιστοποιητικού COVID για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, θα συνέβαλε, με τον ίδιο τρόπο, στην επίτευξη του σκοπού διασφάλισης της υγείας του προσωπικού.

112 Εντούτοις, οι προσφεύγοντες προβάλλουν πλείονες αρνητικές συνέπειες της προσβαλλόμενης απόφασης στην κατάστασή τους (βλ. σκέψη 93 ανωτέρω).

113 Πρώτον, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι υπέστησαν ζημία διότι αρνήθηκαν να επιδείξουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID ή ξέχασαν το εν λόγω πιστοποιητικό, επισημαίνεται ότι η προβαλλόμενη ζημία δεν είναι συνέπεια των αποτελεσμάτων της προσβαλλόμενης απόφασης και μόνον, αλλά της επιλογής τους να μην επιδείξουν τέτοιο πιστοποιητικό, καθόσον οι προσφεύγοντες δεν ισχυρίζονται ότι δεν ήταν σε θέση να πράξουν κάτι τέτοιο (διάταξη της 8ης Δεκεμβρίου 2021, D'Amato κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου, T-722/21 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:874, σκέψη 23).

114 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης παρέχει στον Γενικό Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου τη δυνατότητα να χορηγεί παρεκκλίσεις από την υποχρέωση επίδειξης τέτοιου πιστοποιητικού για την είσοδο στα κτίρια του Κοινοβουλίου, προκειμένου να ληφθούν υπόψη ορισμένες ειδικές καταστάσεις.

115 Τρίτον, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι θα μπορούσαν να βρεθούν σε αδυναμία επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID λόγω τεχνικών προβλημάτων σχετικών, για παράδειγμα, με τη χρήση έξυπνου τηλεφώνου, υπενθυμίζεται ότι το πιστοποιητικό COVID γίνεται δεκτό σε έντυπη και σε ψηφιακή μορφή και, επομένως, τα εν λόγω τεχνικά προβλήματα θα πρέπει, κατ' αρχήν, να μπορούν να αποφευχθούν.

116 Τέταρτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι θα υποχρεούνται να υποβάλλονται σε διαγνωστικούς ελέγχους πολύ τακτικά, ακόμη και κατά τις ημέρες ανάπαυσής τους, και ότι δεν θα είναι δυνατόν να υποβληθούν στους εν λόγω ελέγχους κατά τις ημέρες ιδιαιτέρως υψηλού φόρτου εργασίας.

117 Χωρίς να είναι αναγκαίο το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του παραδεκτού του εν λόγω επιχειρήματος, όσον αφορά την περίπτωση των προσφευγόντων που δεν έχουν ούτε εμβολιαστεί ούτε αναρρώσει, διαπιστώνεται ότι το Κοινοβούλιο παρέχει στους βουλευτές του, στους τρεις τόπους εργασίας του, την αναγκαία στήριξη ώστε να μπορούν να συμμορφωθούν προς τις νέες απαιτήσεις πρόσβασης, στην περίπτωση που δεν διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID. Συγκεκριμένα, το Κοινοβούλιο θέσπισε τη δυνατότητα υποβολής σε διαγωνιστικό έλεγχο, επιτόπου, δωρεάν, στους τρεις τόπους εργασίας του. Εξάλλου, η εν λόγω δυνατότητα ανακοινώθηκε στο σύνολο του προσωπικού του Κοινοβουλίου στις 28 Οκτωβρίου 2021, ήτοι πριν από την έναρξη ισχύος της προσβαλλόμενης απόφασης. Επιπλέον, για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, είναι επίσης δυνατή η επίδειξη αρνητικού αποτελέσματος διαγνωστικού ελέγχου PCR που διενεργήθηκε στο Βέλγιο, τη Γαλλία ή το Λουξεμβούργο. Τέλος, μολονότι αρχικώς η διάρκεια ισχύος των αποτελεσμάτων των διαγνωστικών ελέγχων PCR ήταν δύο ημερολογιακές ημέρες από την ημέρα διενέργειας του διαγνωστικού ελέγχου, δυνάμει απόφασης του Γενικού Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 19ης Νοεμβρίου 2021, από τις 22 Νοεμβρίου 2021 έως τις 27 Ιανουαρίου 2022, η διάρκεια ισχύος διαγνωστικού ελέγχου PCR παρατάθηκε σε 72 ώρες από τη διενέργεια του εν λόγω διαγνωστικού ελέγχου.

118 Πέμπτον, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει επίσης άμεσα την εξουσία τους, ως εκλεγμένων βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, να αντιπροσωπεύουν τους πολίτες και την ικανότητά τους να εργάζονται κατά χρήσιμο και αποτελεσματικό τρόπο καθόσον εφαρμόζεται επίσης στους βοηθούς τους και στο προσωπικό του Κοινοβουλίου, επισημαίνεται, όπως άλλωστε παρατήρησε και το Κοινοβούλιο, ότι οι προσφεύγοντες δεν προβάλλουν κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα δυνάμενο να αποδείξει ότι τα εν λόγω πρόσωπα δεν είναι σε θέση να συμμορφωθούν εγκαίρως προς τις προϋποθέσεις πρόσβασης που τίθενται με την προσβαλλόμενη απόφαση.

119 Τέλος, έκτον, οι προσφεύγοντες παρατηρούν ότι, στη Γαλλία, οι τροπολογίες με σκοπό την εξάρτηση της πρόσβασης των βουλευτών και των γερουσιαστών στα κτίρια της Εθνοσυνέλευσης και της Γερουσίας από την προϋπόθεση της επίδειξης πιστοποιητικού COVID απορρίφθηκαν στο σύνολό τους, λόγω, μεταξύ άλλων, απόφασης του Conseil constitutionnel (Συνταγματικού Συμβουλίου, Γαλλία) της 11ης Μαΐου 2020, με την οποία υπενθυμίζεται ότι πλείονες διατάξεις του γαλλικού Συντάγματος επιβάλλουν τον σεβασμό της ελευθερίας των βουλευτών κατά την άσκηση της εντολής τους και ότι δεν είναι ποτέ δυνατόν να μην επιτρέπεται η πρόσβαση βουλευτή ή γερουσιαστή στην αίθουσα συνεδριάσεων.

120 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι το Κοινοβούλιο, του οποίου τα κτίρια βρίσκονται όχι μόνο στη Γαλλία, αλλά και στο Βέλγιο και το Λουξεμβούργο, διαθέτει αυτοτελή νομική βάση για τη λήψη μέτρων εσωτερικής οργάνωσης όπως αυτά που λήφθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση, δυνάμει του άρθρου 232 ΣΛΕΕ και του άρθρου 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του, και, επομένως, δεν δεσμεύεται από τις εκτιμήσεις που πραγματοποιούνται στο επίπεδο συγκεκριμένου κράτους μέλους.

121 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται το συμπέρασμα ότι κανένα από τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά υπέρμετρη ή μη εύλογη προσβολή της ελεύθερης και ανεξάρτητης άσκησης της βουλευτικής εντολής, ούτε ότι αναιρείται η ίδια η υπόσταση της άσκησης της εν λόγω εντολής.

122 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

β) Επί του δεύτερου σκέλους, που αφορά, κατ' ουσίαν, παραβίαση των ασυλιών που απονέμονται στους βουλευτές από το πρωτόκολλο αριθ. 7

123 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά επίσης παράβαση του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7, το οποίο απαγορεύει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν διοικητικούς περιορισμούς στην ελευθερία μετακίνησης των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η εν λόγω διάταξη θα πρέπει να ερμηνευθεί, κατ' αυτούς, υπό το πρίσμα του άρθρου 4, παράγραφος 3, τελευταίο εδάφιο, ΣΕΕ, ως απαγορεύουσα κάθε μέτρο δυνάμενο να θέσει σε κίνδυνο την πραγματοποίηση των στόχων της Ένωσης, περιλαμβανομένων μέτρων ικανών να παρεμποδίσουν τη λειτουργία των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.

124 Εξάλλου, κατά τους προσφεύγοντες, παρότι απευθύνεται τυπικά στα κράτη μέλη, δεν χωρεί αμφιβολία ότι το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αριθ. 7 εφαρμόζεται επίσης στα θεσμικά όργανα της Ένωσης όταν λαμβάνουν αυτά τα ίδια μέτρα που θεσπίζουν περιορισμούς, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα των διατάξεων του Χάρτη και, ιδίως των άρθρων σχετικά με την προστασία της ιδιωτικής ζωής και του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα. Εξάλλου, κατά τους προσφεύγοντες, από το άρθρο 18 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 και το άρθρο 5 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προκύπτει ότι το Κοινοβούλιο οφείλει να ενεργεί σε συνεννόηση με τα κράτη μέλη προκειμένου να διασφαλίζεται η εφαρμογή του πρωτοκόλλου αριθ. 7. Ειδικότερα, το Κοινοβούλιο οφείλει να διασφαλίζει την ανεξαρτησία των βουλευτών κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και να διαφυλάσσει το δικαίωμά τους να λαμβάνουν ενεργά μέρος στις εργασίες των επιτροπών και των αντιπροσωπειών του Κοινοβουλίου.

125 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

126 Το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 ορίζει ότι «[π]εριορισμοί διοικητικής ή άλλης φύσεως δεν επιβάλλονται στην ελεύθερη μετακίνηση των μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όταν μεταβαίνουν στον τόπο συνεδριάσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ή όταν επιστρέφουν από αυτόν».

127 Πρέπει να εξεταστεί αν, όπως διατείνονται οι προσφεύγοντες, η εν λόγω διάταξη εμποδίζει το Κοινοβούλιο να λάβει μέτρα με σκοπό τον περιορισμό ή την εξάρτηση της πρόσβασης στα κτίρια από προϋποθέσεις, όπως τα προβλεπόμενα από την προσβαλλόμενη απόφαση.

128 Συναφώς, επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, όπως αναγνωρίζουν οι προσφεύγοντες, το πρωτόκολλο αριθ. 7 απευθύνεται κατά πρώτον στα κράτη μέλη, και όχι στα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

129 Εν συνεχεία, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, το άρθρο 18 του πρωτοκόλλου αριθ. 7 προβλέπει ότι, «[γ]ια την εφαρμογή του παρόντος πρωτοκόλλου, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ενεργούν σε συνεννόηση με [...] τ[α] [...] κράτ[η] μέλ[η]». Το άρθρο 5 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προβλέπει, μεταξύ άλλων, ότι οι βουλευτές απολαύουν των προνομίων και των ασυλιών που προβλέπονται στο πρωτόκολλο αριθ. 7 και ότι, «[γ]ια την εκτέλεση των κοινοβουλευτικών καθηκόντων του κάθε βουλευτής έχει το δικαίωμα, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κανονισμού, να λαμβάνει ενεργά μέρος στις εργασίες των επιτροπών και των αντιπροσωπειών του Κοινοβουλίου».

130 Εντούτοις, ουδόλως προκύπτει από τις ως άνω διατάξεις, ακόμη και ερμηνευόμενες υπό το πρίσμα των διατάξεων του Χάρτη που αφορούν, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και το δικαίωμα στη σωματική ακεραιότητα, ότι το Κοινοβούλιο δεν είναι αρμόδιο να λαμβάνει μέτρα εσωτερικής οργάνωσης, όπως τα προβλεπόμενα από την προσβαλλόμενη απόφαση, βάσει του άρθρου 25, παράγραφος 2, του Κανονισμού του. Αντιθέτως, το άρθρο 5 του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προβλέπει ρητώς ότι το δικαίωμα των βουλευτών να λαμβάνουν ενεργά μέρος στις εργασίες των επιτροπών και των αντιπροσωπειών του Κοινοβουλίου πρέπει να ασκείται «σύμφωνα με τις διατάξεις του Κανονισμού».

131 Επιπλέον, όπως προκύπτει από το άρθρο 176, παράγραφος 1, τελευταίο εδάφιο, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, «[ο] Πρόεδρος μπορεί να επιβάλει κυρώσεις σε βουλευτή στις περιπτώσεις στις οποίες ο παρών Κανονισμός προβλέπει την εφαρμογή του παρόντος άρθρου ή δυνάμει απόφασης του Προεδρείου σχετικά με την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, σύμφωνα με το άρθρο 25». Η διάταξη αυτή θα ήταν παράνομη εάν γινόταν δεκτή η ερμηνεία του πρωτοκόλλου αριθ. 7 που προτείνουν οι προσφεύγοντες. Υπογραμμίζεται, όμως, ότι οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν ένσταση περί της ελλείψεως νομιμότητας του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.

132 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, τα προνόμια και ασυλίες που αναγνωρίζει στην Ένωση το πρωτόκολλο αριθ. 7 έχουν μόνο λειτουργικό χαρακτήρα, καθόσον αποσκοπούν στην αποτροπή της παρεμπόδισης της λειτουργίας και της ανεξαρτησίας της Ένωσης. Ως εκ τούτου, τα εν λόγω προνόμια και οι ασυλίες χορηγούνται αποκλειστικά και μόνο προς το συμφέρον της Ένωσης. Το ίδιο ισχύει κατ' ανάγκην για την ασυλία των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου: σκοπός της είναι να αποτραπεί κάθε εμπόδιο στην ομαλή λειτουργία του θεσμικού οργάνου του οποίου είναι μέλη και, επομένως, στην άσκηση των αρμοδιοτήτων του εν λόγω θεσμικού οργάνου (βλ. διάταξη της 30ής Σεπτεμβρίου 2011, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, T-346/11 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:553, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Στο ίδιο πνεύμα, το άρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του Κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου προβλέπει ότι «[η] βουλευτική ασυλία δεν αποτελεί προσωπικό προνόμιο των βουλευτών, αλλά εγγύηση της ανεξαρτησίας του Κοινοβουλίου στο σύνολό του και των βουλευτών του».

133 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών παρατηρήσεων, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συνιστά παράβαση του πρωτοκόλλου αριθ. 7, ούτε ειδικότερα του άρθρου 7 αυτού.

134 Ως εκ τούτου, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί επίσης ως αβάσιμο, καθώς και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παραβίαση των γενικών αρχών που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα

135 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγοντες υποδιαιρείται σε δύο σκέλη, τα οποία αφορούν, πρώτον, παραβίαση της αρχής του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της αρχής της νομιμότητας και, δεύτερον, παραβίαση των αρχών της θεμιτής επεξεργασίας, της διαφάνειας και της ελαχιστοποίησης των δεδομένων.

α) Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά παραβίαση της αρχής του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας δεδομένων και της αρχής της νομιμότητας

136 Οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν ότι, δυνάμει της αρχής του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλέγονται για καθορισμένους, ρητούς και νόμιμους σκοπούς και δεν μπορούν να υποβάλλονται σε περαιτέρω επεξεργασία με διαφορετικό τρόπο. Συγκεκριμένα, ο υπεύθυνος επεξεργασίας μπορεί να επεκτείνει τους αρχικούς σκοπούς της επεξεργασίας μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις οι οποίες απαριθμούνται περιοριστικώς στο άρθρο 6 του κανονισμού 2018/1725.

137 Επομένως, για να μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα τα οποία αναγράφονται στα πιστοποιητικά COVID των προσφευγόντων ώστε να τους επιτρέπεται η πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, απαιτείται κατά νόμον να έχουν συλλεγεί για τον συγκεκριμένο σκοπό.

138 Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν, όμως, αφενός, ότι ο κανονισμός 2021/953 προβλέπει μόνο την επεξεργασία των δεδομένων για τη διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19. Αφετέρου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι από την αιτιολογική σκέψη 48 του κανονισμού 2021/953 προκύπτει σαφώς ότι, εάν επιθυμούν να χρησιμοποιήσουν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που υποβάλλονται σε επεξεργασία στο πλαίσιο της εφαρμογής του πιστοποιητικού COVID για σκοπούς διαφορετικούς από τους προβλεπόμενους από τον κανονισμό 2021/953, τα κράτη μέλη πρέπει να προβλέψουν ειδική εθνική νομική βάση προς τούτο. Κατ' αυτούς, η εν λόγω αρχή υπομνήσθηκε πρόσφατα με την κοινή γνώμη 4/2021 του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Προστασίας Δεδομένων (ΕΣΠΔ) και του Ευρωπαίου Επόπτη Προστασίας Δεδομένων (ΕΕΠΔ) σχετικά με την πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού, εξέτασης και ανάρρωσης, με σκοπό να διευκολυνθεί η ελεύθερη κυκλοφορία κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19 (ψηφιακό πράσινο πιστοποιητικό) (στο εξής: κοινή γνώμη 4/2021), καθώς και με τις κατευθυντήριες γραμμές του ΕΕΠΔ «σχετικά με την επιστροφή στον χώρο εργασίας και έλεγχο από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ όσον αφορά την ανοσία ή το καθεστώς μόλυνσης από τη νόσο COVID».

139 Επιπλέον, στο Βέλγιο, όπου οι βουλευτές θα υποβληθούν συχνότερα σε διαγνωστικό έλεγχο, η βελγική ρύθμιση δεν μνημονεύει την πρόσβαση στον τόπο εργασίας ή στα κοινοβούλια της χώρας μεταξύ των σκοπών της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που σχετίζονται με το πιστοποιητικό COVID. Τέτοια χρήση αποκλείεται, μάλιστα, ρητώς, καθότι θα συνεπαγόταν συγκαλυμμένη υποχρέωση εμβολιασμού. Ομοίως, στη Γαλλία, η χρήση πιστοποιητικού COVID αποκλείστηκε ρητώς όσον αφορά την πρόσβαση στις κοινοβουλευτικές συνελεύσεις.

140 Τέλος, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι καμία από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 6 του κανονισμού 2018/1725 εξαιρέσεις δεν έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση και ότι, επομένως, το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να βασιστεί σε οποιαδήποτε από τις εν λόγω εξαιρέσεις για να δικαιολογήσει την «επεξεργασία για άλλο συμβατό σκοπό».

141 Επομένως, κατά τους προσφεύγοντες, ελλείψει εθνικής νομικής βάσης επιτρέπουσας ρητώς την επεξεργασία των ιατρικών δεδομένων περί εμβολιασμού, εξετάσεων ή ανάρρωσης με σκοπό την εξάρτηση της πρόσβασης στον χώρο εργασίας και στις κοινοβουλευτικές συνελεύσεις από προϋποθέσεις, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από το Κοινοβούλιο παραβιάζει την αρχή του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας και είναι, ως εκ τούτου, παράνομη.

142 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

143 Κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης απόφασης, «[τ]α δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που ανακτώνται από το πιστοποιητικό ή το ισοδύναμο πιστοποιητικό κατά τη διαδικασία σάρωσης υποβάλλονται σε επεξεργασία σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΕ) 2018/1725». Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2018/1725, όμως, το οποίο προβλέπει την αρχή του περιορισμού του σκοπού, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να «συλλέγονται για καθορισμένους, ρητούς και νόμιμους σκοπούς και δεν υποβάλλονται σε περαιτέρω επεξεργασία κατά τρόπο ασύμβατο προς τους σκοπούς αυτούς».

144 Οι σκοποί της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά COVID προσδιορίζονται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2021/953, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά που εκδίδονται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό υποβάλλονται σε επεξεργασία μόνο για τον σκοπό της πρόσβασης στις πληροφορίες που περιλαμβάνονται στο πιστοποιητικό και της επαλήθευσής τους, προκειμένου να διευκολυνθεί η άσκηση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας εντός της Ένωσης κατά τη διάρκεια της πανδημίας της COVID-19. Μετά τη λήξη της περιόδου εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, δεν πραγματοποιείται περαιτέρω επεξεργασία.»

145 Συναφώς, επισημαίνεται, όπως άλλωστε παρατήρησε και το Κοινοβούλιο, ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού 2021/953 έχει την έννοια ότι τα κράτη μέλη μπορούν να επεξεργάζονται τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά COVID μόνο για τη διευκόλυνση της άσκησης του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας «για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού», ή, με άλλα λόγια, όταν εφαρμόζουν τον εν λόγω κανονισμό.

146 Αντιθέτως, όπως προκύπτει ρητώς από την αιτιολογική σκέψη 48 του κανονισμού 2021/953, «[τ]α κράτη μέλη δύνανται να επεξεργάζονται δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για άλλους σκοπούς, αν η νομική βάση για την επεξεργασία των δεδομένων αυτών για άλλους σκοπούς, συμπεριλαμβανομένων των σχετικών περιόδων διατήρησης, παρέχεται στο εθνικό δίκαιο, το οποίο πρέπει να συνάδει με το ενωσιακό δίκαιο για την προστασία των δεδομένων και τις αρχές της αποτελεσματικότητας, της αναγκαιότητας και της αναλογικότητας και θα πρέπει να περιλαμβάνει διατάξεις που να προσδιορίζουν σαφώς το αντικείμενο και την έκταση της επεξεργασίας, τον συγκεκριμένο σκοπό, τις κατηγορίες οντοτήτων που μπορούν να επαληθεύουν

το πιστοποιητικό, καθώς και τις σχετικές εγγυήσεις για την πρόληψη των διακρίσεων και των καταχρήσεων, λαμβάνοντας υπόψη τους κινδύνους για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υποκειμένων των δεδομένων».

147 Εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, δεν μπορεί να συναχθεί από την ως άνω αιτιολογική σκέψη ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, όπως το Κοινοβούλιο εν προκειμένω, δικαιούνται να επεξεργάζονται τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά COVID για σκοπούς διαφορετικούς από τους προβλεπόμενους από τον κανονισμό 2021/953 μόνον εάν τέτοια επεξεργασία επιτρέπεται ρητώς από νομική βάση, η οποία προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο.

148 Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, το γεγονός ότι η τέταρτη περίοδος της αιτιολογικής σκέψης 48 παραπέμπει μόνο στα κράτη μέλη και στο εθνικό δίκαιο, και όχι στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι ο εν λόγω κανονισμός απευθύνεται στα κράτη μέλη και όχι στα εν λόγω θεσμικά όργανα.

149 Εν συνεχεία, επισημαίνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 2018/1725, η βάση για τις δραστηριότητες επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που είναι αναγκαίες για τη διαχείριση και τη λειτουργία των θεσμικών οργάνων πρέπει να ορίζεται στο δίκαιο της Ένωσης.

150 Επομένως, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, το Κοινοβούλιο δημιούργησε νομική βάση στο δίκαιο της Ένωσης, ερειδόμενο στην εξουσία του εσωτερικής οργάνωσης που απορρέει από το άρθρο 232 ΣΛΕΕ, η οποία του παρέχει τη δυνατότητα επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά COVID για σκοπούς πρόσβασης στα κτίριά του, στους τρεις τόπους εργασίας του, τηρουμένου του κανονισμού 2018/1725.

151 Ως εκ τούτου, τα επιχειρήματα των προσφευγόντων που βασίζονται στη βελγική ή τη γαλλική νομοθεσία πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή, στο μέτρο που ουδόλως απαιτείται νομική βάση εθνικού δικαίου για να μπορεί το Κοινοβούλιο να επεξεργαστεί τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά COVID για σκοπούς διαφορετικούς από τους προβλεπόμενους από τον κανονισμό 2021/953.

152 Εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, τα ως άνω συμπεράσματα δεν αναιρούνται ούτε από την κοινή γνώμη 4/2021 ούτε από τις κατευθυντήριες γραμμές «σχετικά με την επιστροφή στον χώρο εργασίας και έλεγχο από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ όσον αφορά την ανοσία ή το καθεστώς μόλυνσης από τη νόσο COVID».

153 Αφενός, με το σημείο 23 της κοινής γνώμης 4/2021, το ΕΣΠΔ και ο ΕΕΠΔ διευκρίνισαν ότι «οποιαδήποτε πιθανή περαιτέρω χρήση του πλαισίου και του ψηφιακού πράσινου πιστοποιητικού με βάση το δίκαιο κράτους μέλους, εκτός από τη διευκόλυνση του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ, δεν εμπίπτει στην πρόταση [κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου σχετικά με πλαίσιο για την έκδοση, την επαλήθευση και την αποδοχή διαλειτουργικών πιστοποιητικών εμβολιασμού, εξέτασης και ανάρρωσης, με σκοπό να διευκολυνθεί η ελεύθερη κυκλοφορία κατά τη διάρκεια της πανδημίας COVID-19 (ψηφιακό πράσινο πιστοποιητικό)], και, κατά συνέπεια, στην κοινή γνώμη».

154 Αφετέρου, στο σημείο 6.1 των κατευθυντήριων γραμμών «σχετικά με την επιστροφή στον χώρο εργασίας και έλεγχο από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ όσον αφορά την ανοσία ή το καθεστώς μόλυνσης από τη νόσο COVID» επιβεβαιώνεται ότι η έννοια του «εθνικού δικαίου» κατά την αιτιολογική σκέψη 48 του κανονισμού 2021/953 θεωρείται, όσον αφορά τα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ότι παραπέμπει στο άρθρο 1ε, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με εκτελεστική απόφαση θεσμικού οργάνου με την οποία θεσπίζονται κατάλληλα μέτρα για την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των συμφερόντων των ενδιαφερόμενων προσώπων.

155 Τέλος, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 6 του κανονισμού 2018/1725, παρατηρείται ότι η εν λόγω διάταξη προβλέπει παρέκκλιση από την αρχή του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο αυτό, «[ό]ταν η επεξεργασία για σκοπό άλλον από αυτόν για τον οποίο έχουν συλλεχθεί τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα δεν βασίζεται στη συγκατάθεση του υποκειμένου των δεδομένων ή στο δίκαιο της Ένωσης το οποίο αποτελεί αναγκαίο και αναλογικό μέτρο σε μια δημοκρατική κοινωνία για τη διασφάλιση των σκοπών που αναφέρονται στο άρθρο 25 παράγραφος 1», ο υπεύθυνος επεξεργασίας οφείλει να λαμβάνει υπόψη ορισμένα κριτήρια, προκειμένου να εξακριβωθεί κατά πόσο η επεξεργασία για άλλον σκοπό είναι συμβατή με τον σκοπό για τον οποίο συλλέγονται αρχικώς τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα.

156 Εν προκειμένω, όμως, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλόμενης απόφασης, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα έχει, μεταξύ άλλων, ως σκοπό την προστασία της δημόσιας υγείας. Επομένως, η επεξεργασία επιδιώκει σκοπό γενικού δημόσιου συμφέροντος της Ένωσης, ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 25, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2018/1725, και, συνεπώς, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που προβλέπεται από την προσβαλλόμενη απόφαση, για σκοπό διαφορετικό από τον προβλεπόμενο από τον κανονισμό 2021/953, επιτρέπεται από την εν λόγω διάταξη, εφόσον σέβεται την ουσία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών και συνιστά αναγκαίο και αναλογικό μέτρο σε μια δημοκρατική κοινωνία, κάτι το οποίο θα εξεταστεί στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως.

157 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών παρατηρήσεων, και με την επιφύλαξη της εξέτασης του αναλογικού χαρακτήρα της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των προσφευγόντων που προβλέπεται από την προσβαλλόμενη απόφαση, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

β) Επί του δεύτερου σκέλους, που αφορά παραβίαση των αρχών της θεμιτής επεξεργασίας, της διαφάνειας και της ελαχιστοποίησης των δεδομένων

158 Κατά πρώτον, οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν ότι οι αρχές της θεμιτής και διαφανούς επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα απαιτούν να ενημερώνεται το υποκείμενο των δεδομένων για την ύπαρξη της πράξης επεξεργασίας και τους σκοπούς της. Οι προσφεύγοντες θεωρούν, επομένως, ότι η χρήση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από το Κοινοβούλιο για σκοπό διαφορετικό από εκείνον για τον οποίο τα εν λόγω δεδομένα συλλέχθηκαν δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας παραβιάζει την αρχή της διαφάνειας που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και στο άρθρο 14 του κανονισμού 2018/1725, στο μέτρο που δεν ενημερώθηκαν, κατά τη συλλογή των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ότι αυτά θα χρησιμοποιούνταν προκειμένου να εξαρτηθεί από προϋποθέσεις η πρόσβαση στον χώρο εργασίας τους.

159 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από το Κοινοβούλιο κατά την εφαρμογή της προσβαλλόμενης απόφασης παραβιάζει την αρχή της ελαχιστοποίησης των δεδομένων που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 2018/1725, στο μέτρο που το άρθρο 4, παράγραφος 3, της προσβαλλόμενης απόφασης προβλέπει ότι τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν την ισχύ του πιστοποιητικού COVID υποβάλλονται σε επεξεργασία και εμφανίζονται κατά τη διαδικασία σάρωσης του κωδικού QR του πιστοποιητικού.

160 Συγκεκριμένα, το προσωπικό ασφάλειας που είναι επιφορτισμένο να ελέγχει τα πιστοποιητικά COVID στην είσοδο των κτιρίων του Κοινοβουλίου μπορεί να συναγάγει ευχερώς τι είδους πιστοποιητικό διαθέτει κάθε πρόσωπο, δεδομένου ότι η μέγιστη διάρκεια ισχύος είναι 2 ημέρες για τα πιστοποιητικά διαγνωστικού ελέγχου και 180 ημέρες για τα πιστοποιητικά ανάρρωσης, τα δε πιστοποιητικά εμβολιασμού δεν έχουν μέγιστη διάρκεια ισχύος. Κατά τους προσφεύγοντες, τα εν λόγω δεδομένα που αφορούν την ισχύ των πιστοποιητικών δεν είναι αναγκαία για τους σκοπούς για τους οποίους τα δεδομένα υποβάλλονται σε επεξεργασία.

161 Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι το ίδιο το Κοινοβούλιο είχε προσδιορίσει τον συγκεκριμένο κίνδυνο στο έγγραφο με τίτλο «Μέτρα ασφάλειας για την καταπολέμηση της COVID 19 – Μελέτη επιπτώσεων στην προστασία των δεδομένων» (στο εξής: μελέτη επιπτώσεων), είχε όμως θεωρήσει ότι οι εγγενείς κίνδυνοι ήταν χαμηλοί, λαμβανομένων υπόψη των τεχνικών και οργανωτικών μέτρων που θα ελάμβανε για την επεξεργασία των εν λόγω δεδομένων. Εντούτοις, ούτε από την προσβαλλόμενη απόφαση ούτε από οποιαδήποτε άλλη κοινοποίηση στους προσφεύγοντες προκύπτει ότι λήφθηκαν συγκεκριμένα μέτρα για την ελαχιστοποίηση των εν λόγω κινδύνων.

162 Κατά τους προσφεύγοντες, το προσωπικό ασφάλειας θα μπορούσε επίσης κάλλιστα να λάβει στιγμιότυπα οθόνης των εν λόγω εμπιστευτικών πληροφοριών. Η κοινολόγηση, όμως, του συγκεκριμένου είδους ιδιαιτέρως ευαίσθητων δεδομένων μπορεί να έχει πολύ σοβαρές συνέπειες για τα υποκείμενα των δεδομένων, οι οποίες μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα τον στιγματισμό ή δυσμενείς διακρίσεις στον χώρο εργασίας τους. Ως εκ τούτου, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των προσφευγόντων δεν μπορεί να θεωρηθεί θεμιτή.

163 Κατά τρίτον, οι προσφεύγοντες εκφράζουν φόβους για παράνομη και μη θεμιτή επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τους αφορούν λόγω του κινδύνου που σχετίζεται με την τρωτότητα της εφαρμογής CovidScanBe που χρησιμοποιείται στην είσοδο των κτιρίων του Κοινοβουλίου για τη σάρωση των κωδικών QR των πιστοποιητικών COVID. Κατ' αυτούς, ο εν λόγω κίνδυνος προσδιορίστηκε ως δυνητικός κίνδυνος στη μελέτη επιπτώσεων. Επιπλέον, όλως προσφάτως, εντοπίστηκε πολύ σημαντική παραβίαση ασφάλειας στο πλαίσιο της επικύρωσης και της ανάγνωσης των κωδικών QR των πιστοποιητικών COVID μέσω της εφαρμογής CovidScanBe. Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ότι κινήθηκε διαδικασία λήψης ασφαλιστικών μέτρων ενώπιον του προέδρου του tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου πρωτοδικείου Βρυξελλών, Βέλγιο) με σκοπό να διαταχθεί η αναστολή της χρήσης της εφαρμογής CovidScanBe, καθότι συνεπάγεται πλείονες παραβάσεις του κανονισμού (ΕΕ) 2016/679 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Απριλίου 2016, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών και την κατάργηση της οδηγίας 95/46/ΕΚ (Γενικός Κανονισμός για την Προστασία Δεδομένων) (ΕΕ 2016, L 119, σ. 1), ο δε πρόεδρος του ως άνω δικαστηρίου έκρινε, με διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2021, ότι ο κίνδυνος παραβίασης ασφαλείας αποδείχθηκε επαρκώς ώστε να οριστεί ανεξάρτητος πραγματογνώμονας επιφορτισμένος να εξετάσει τις εν λόγω παραβιάσεις

ασφαλείας και να διαπιστώσει την ενδεχόμενη ζημία. Τέλος, δεύτερη παραβίαση ασφαλείας της εφαρμογής CovidScanBe αφορούσε, κατά τους προσφεύγοντες, τη δυνατότητα πρόσβασης, κατά την ανάγνωση του κωδικού QR του πιστοποιητικού COVID μέσω του δομοστοιχείου της εφαρμογής για τα ταξίδια, σε ευαίσθητα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως το επώνυμο, το όνομα, η ημερομηνία εμβολιασμού, το είδος εμβολίου, η χώρα εμβολιασμού ή ακόμη ο αριθμός των δόσεων που χορηγήθηκαν.

164 Επομένως, κατά τους προσφεύγοντες, τα ως άνω στοιχεία καταδεικνύουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή της θεμιτής και διαφανούς επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

165 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

166 Κατά πρώτον, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 2018/1725, τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα «υποβάλλονται σε σύννομη και θεμιτή επεξεργασία με διαφανή τρόπο σε σχέση με το υποκείμενο των δεδομένων».

167 Επιπλέον, το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725 ορίζει τα εξής:

«Όταν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν υποκείμενο δεδομένων συλλέγονται από το υποκείμενο των δεδομένων, ο υπεύθυνος επεξεργασίας, κατά τη λήψη των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, παρέχει στο υποκείμενο των δεδομένων όλες τις ακόλουθες πληροφορίες:

[…]

γ) τους σκοπούς της επεξεργασίας για τους οποίους προορίζονται τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, καθώς και τη νομική βάση για την επεξεργασία […]».

168 Το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του κανονισμού 2018/1725 προβλέπει ότι οι ως άνω πληροφορίες παρέχονται επίσης όταν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα δεν έχουν συλλεχθεί από το υποκείμενο των δεδομένων.

169 Επιπλέον, το άρθρο 16, παράγραφος 4, του κανονισμού 2018/1725 ορίζει ότι «[ό]ταν ο υπεύθυνος επεξεργασίας προτίθεται να επεξεργαστεί περαιτέρω τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα για σκοπό άλλο από εκείνον για τον οποίο τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα συλλέχθηκαν, ο υπεύθυνος επεξεργασίας παρέχει στο υποκείμενο των δεδομένων, πριν από την εν λόγω περαιτέρω επεξεργασία, πληροφορίες για τον εν λόγω άλλο σκοπό και άλλες τυχόν αναγκαίες πληροφορίες, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 2».

170 Επομένως, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, από τις προεκτεθείσες διατάξεις προκύπτει ότι, σε περίπτωση επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα για σκοπό διαφορετικό από εκείνον για τον οποίο τα δεδομένα συλλέχθηκαν αρχικώς, ο υπεύθυνος της περαιτέρω επεξεργασίας των δεδομένων θα πρέπει μόνο να παράσχει, πριν από την εν λόγω περαιτέρω επεξεργασία, στα υποκείμενα των δεδομένων πληροφορίες για τον διαφορετικό αυτόν σκοπό και άλλες τυχόν αναγκαίες πληροφορίες.

171 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που, εν προκειμένω, όπως παραδέχεται το Κοινοβούλιο, η προβλεπόμενη από την προσβαλλόμενη απόφαση επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι περαιτέρω επεξεργασία για σκοπό διαφορετικό από εκείνον για τον οποίο συλλέχθηκαν τα

δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, το Κοινοβούλιο όφειλε, πριν από την εν λόγω περαιτέρω επεξεργασία, να παράσχει στα υποκείμενα των δεδομένων πληροφορίες για τον διαφορετικό αυτόν σκοπό, βάσει των προμνησθεισών διατάξεων.

172 Πάντως, από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε το Κοινοβούλιο προκύπτει ότι εκπλήρωσε την εν λόγω υποχρέωση.

173 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία, πρώτον, πριν από την επεξεργασία των επίμαχων δεδομένων, το Κοινοβούλιο δημοσίευσε, στο δημόσιο μητρώο επεξεργασιών που τηρεί, το μητρώο αριθ. 464 σχετικά με την εν λόγω επεξεργασία, συνοδευόμενο από δήλωση εμπιστευτικότητας. Δεύτερον, το Κοινοβούλιο απέστειλε, στις 27 Οκτωβρίου 2021, ηλεκτρονικό μήνυμα στους βουλευτές και στο σύνολο του προσωπικού του Κοινοβουλίου, με το οποίο τους ενημέρωσε για τους σκοπούς της επεξεργασίας. Τρίτον, όπως διευκρινίζεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, της προσβαλλόμενης απόφασης, η εν λόγω απόφαση «αναρτ[ήθηκε] σε εμφανές σημείο σε όλες τις εισόδους των κτιρίων του Κοινοβουλίου όπου διενεργείται η επαλήθευση», στοιχείο το οποίο δεν αμφισβητούν οι προσφεύγοντες.

174 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το Κοινοβούλιο εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από την αρχή της διαφάνειας και ότι το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι έπρεπε να έχουν ενημερωθεί, κατά τον χρόνο αρχικής συλλογής των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τους αφορούν, για το γεγονός ότι τα εν λόγω δεδομένα θα χρησιμοποιούνταν για σκοπούς πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

175 Κατά δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725 διευκρινίζεται ότι «[τ]α δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα […] είναι κατάλληλα, συναφή και περιορίζονται στο αναγκαίο για τους σκοπούς για τους οποίους υποβάλλονται σε επεξεργασία (“ελαχιστοποίηση των δεδομένων”)».

176 Συναφώς, κατ’ αρχάς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 4, παράγραφοι 2 και 4, της προσβαλλόμενης απόφασης, ο σκοπός της επεξεργασίας που διενεργείται ως αποτέλεσμα της διαδικασίας σάρωσης του κωδικού QR περιορίζεται αυστηρά στην εξασφάλιση πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου και ότι τα δεδομένα που εμφανίζονται κατά τον έλεγχο των πιστοποιητικών COVID δεν αποθηκεύονται, δεν καταγράφονται και δεν διατηρούνται, σε τοπικό ή εξωτερικό επίπεδο, ούτε και διαβιβάζονται σε άλλον φορέα της Ένωσης ή τρίτο μέρος και δεν χρησιμοποιούνται για κανέναν άλλο σκοπό.

177 Εν συνεχεία, όπως επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ’ ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να αντικρουστεί από τους προσφεύγοντες, όσον αφορά την ανάγνωση των κωδικών QR των πιστοποιητικών COVID των προσώπων που επιθυμούν να εισέλθουν στα κτίρια του Κοινοβουλίου, το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου έχει λάβει την οδηγία να χρησιμοποιεί την εφαρμογή CovidScanBe μόνο σε λειτουργία «εκδήλωσης». Όπως προκύπτει, όμως, από τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε το Κοινοβούλιο, κατά τη χρησιμοποίηση της εφαρμογής CovidScanBe σε λειτουργία «εκδήλωσης», εμφανίζονται μόνον η ισχύς του πιστοποιητικού, το επώνυμο και το όνομα του προσώπου. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τη λουξεμβουργιανή εφαρμογή CovidCeck.lu. Επομένως, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η διάρκεια ισχύος του πιστοποιητικού δεν εμφανίζεται και, συνεπώς, το προσωπικό ασφάλειας δεν είναι σε θέση να συναγάγει αν το υποκείμενο των δεδομένων είναι εμβολιασμένο, αν υποβλήθηκε σε διαγνωστικό έλεγχο με αρνητικό αποτέλεσμα ή αν ανάρρωσε από την COVID-19.

178 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου μπορεί να γνωρίζει τη διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών και να συναγάγει εξ αυτής ότι το υποκείμενο των δεδομένων είναι εμβολιασμένο ή ανάρρωσε ή υποβλήθηκε σε διαγνωστικό έλεγχο με αρνητικό αποτέλεσμα, τούτο δεν θα έχει κατ' ανάγκην τις σοβαρές συνέπειες που προβάλλουν οι προσφεύγοντες.

179 Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, το προσωπικό του έχει εκπαιδευθεί στον σεβασμό της εμπιστευτικότητας της δραστηριότητας επεξεργασίας και έχει λάβει οδηγίες προκειμένου να μην κοινοποιεί τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα στα οποία έχει πρόσβαση σε άλλα πρόσωπα πέραν εκείνων που εμπλέκονται στον έλεγχο πρόσβασης στα κτίρια. Παράβαση των εν λόγω οδηγιών συνεπάγεται πειθαρχικές ή συμβατικές κυρώσεις. Επιπλέον, οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό του Κοινοβουλίου που είναι επιφορτισμένοι με τον έλεγχο των πιστοποιητικών COVID υπόκεινται στις αυστηρές υποχρεώσεις του επαγγελματικού απορρήτου δυνάμει του άρθρου 339 ΣΛΕΕ και δεσμεύονται από το άρθρο 17 του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται επίσης στους έκτακτους υπαλλήλους δυνάμει του άρθρου 11 του ΚΛΠ και το οποίο τους απαγορεύει, και μετά τη λήξη των καθηκόντων τους, «την χωρίς άδεια κοινολόγηση των πληροφοριών που περιέρχονται στην αντίληψή [τους] εξαιτίας των καθηκόντων [τους], εκτός εάν οι πληροφορίες αυτές έχουν ήδη δημοσιοποιηθεί ή γίνει προσιτές στο κοινό».

180 Εξάλλου, κατά τις πληροφορίες που παρέσχε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να αντικρουστεί από τους προσφεύγοντες, δεν είναι τεχνικώς δυνατή η λήψη στιγμιοτύπου οθόνης κατά τη διάρκεια ελέγχου πιστοποιητικού COVID μέσω οποιασδήποτε εκ των εφαρμογών που χρησιμοποιεί το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου. Επομένως, ακόμη και στην απίθανη περίπτωση στην οποία πληροφορίες σχετικά με τη διάρκεια ισχύος των πιστοποιητικών θα αποκαλύπτονταν κατά τη διαδικασία ανάγνωσης του κωδικού QR που εμφαίνεται στο πιστοποιητικό COVID, ο κίνδυνος να μπορέσουν οι υπάλληλοι ασφαλείας να καταγράψουν πληροφορίες που εμφανίζονται στη διάταξη ανάγνωσης της εφαρμογής που χρησιμοποιούν και να μπορέσουν να διαδώσουν τις εν λόγω πληροφορίες σε πρόσωπα μη εξουσιοδοτημένα προς τούτο πρέπει να θεωρηθεί πολύ χαμηλός, ακόμη και ανύπαρκτος.

181 Καίτοι είναι αληθές ότι ο κίνδυνος που συνδέεται με ενδεχόμενη τρωτότητα της χρησιμοποιούμενης εφαρμογής είχε προσδιοριστεί στη μελέτη επιπτώσεων, επισημαίνεται ότι ο εν λόγω κίνδυνος είχε θεωρηθεί χαμηλός, λαμβανομένων υπόψη των τεχνικών και οργανωτικών μέτρων που έλαβε το Κοινοβούλιο στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, ήτοι, μεταξύ άλλων, του γεγονότος ότι οι χρησιμοποιούμενες εφαρμογές δεν έχουν σχεδιαστεί για την αποθήκευση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ύστερα από κάθε ατομικό έλεγχο, ότι δεν είναι δυνατή οποιαδήποτε εξαγωγή δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα με τις επίμαχες εφαρμογές ή ακόμη ότι οι εφαρμογές θα συνδέονται αποκλειστικά και μόνο με το εσωτερικό και ασφαλές δίκτυο του Κοινοβουλίου.

182 Εν συνεχεία, όσον αφορά τη διάταξη της 29ης Οκτωβρίου 2021 του προέδρου του tribunal de première instance francophone de Bruxelles (γαλλόφωνου πρωτοδικείου Βρυξελλών), επισημαίνεται ότι, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, με την εν λόγω διάταξη, ο πρόεδρος του συγκεκριμένου δικαστηρίου δεν διαπίστωσε οποιαδήποτε παραβίαση ασφάλειας της εφαρμογής CovidScanBE, αλλά όρισε απλώς δικαστικό πραγματογνώμονα με αποστολή να εξακριβώσει αν το επίπεδο προστασίας που σχετίζεται με τη χρήση της εν λόγω εφαρμογής μπορεί να θεωρηθεί επαρκές. Συναφώς, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει ότι οι ενδεχόμενες παραβιάσεις ασφάλειας της εφαρμογής CovidScanBE απορρέουν από την προσβασιμότητα του κοινού στη βάση δεδομένων Suspension

list, την οποία διαχειρίζονται οι βελγικές αρχές και με την οποία επικοινωνεί η εφαρμογή. Όπως επισήμανε το Κοινοβούλιο, όμως, οι εν λόγω παραβιάσεις δεν αφορούν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που περιέχονται στα πιστοποιητικά που επιδεικνύονται στο προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου κατά τον έλεγχο πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου, στο μέτρο που, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 4, της προσβαλλόμενης απόφασης, ο έλεγχος των πιστοποιητικών COVID από το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου δεν συνεπάγεται οποιαδήποτε μεταβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από την εφαρμογή CovidScanBE προς τη σχετική βάση δεδομένων.

183 Τέλος, οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων σχετικά με τη λειτουργία «ταξιδίου» της εφαρμογής CovidScanBe πρέπει επίσης να απορριφθούν, στο μέτρο που, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, το προσωπικό ασφάλειας του Κοινοβουλίου χρησιμοποιεί κατ' αρχήν την εφαρμογή μόνο σε λειτουργία «εκδήλωσης». Εν πάση περιπτώσει, όπως επιβεβαίωσε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, χωρίς να αντικρουστεί από τους προσφεύγοντες, με τη χρήση της εν λόγω εφαρμογής σε λειτουργία «ταξιδίου» εμφανίζονται στην οθόνη, κατά τον έλεγχο των πιστοποιητικών, μόνο το όνομα, το επώνυμο και η ημερομηνία γέννησης του κατόχου του πιστοποιητικού COVID, καθώς και η ισχύς του εν λόγω πιστοποιητικού.

184 Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθεισών παρατηρήσεων, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από το Κοινοβούλιο, δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν μπορεί να θεωρηθεί μη σύννομη ή αθέμιτη.

185 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθούν το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου ακυρώσεως καθώς και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

4. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται, κατ' ουσίαν, από αδικαιολόγητη και υπέρμετρη προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, του δικαιώματος στην ελευθερία και την ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων

186 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, πρώτον, οι προσφεύγοντες προβάλλουν προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, στην ελευθερία και την ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ισότητας έναντι του νόμου και της απαγόρευσης των διακρίσεων. Δεύτερον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβολή των δικαιωμάτων και η παραβίαση των αρχών που προεκτέθηκαν παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

187 Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν τη σημασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται από τον Χάρτη. Υπενθυμίζουν επίσης ότι, ακόμη και αν δεν πρόκειται για απόλυτα προνόμια, κάθε περιορισμός των εν λόγω δικαιωμάτων πρέπει να προβλέπεται από τον νόμο, να σέβεται το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω δικαιωμάτων και να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας.

α) Επί της προβαλλόμενης προσβολής του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, του δικαιώματος στην ελευθερία και την ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων

188 Κατά πρώτον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει το δικαίωμα στη σωματική ακεραιότητα, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του Χάρτη, στο μέτρο που αναγκάζει τους προσφεύγοντες που δεν διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης να υποβάλλονται, ανά δύο ημέρες, σε λήψη δειγμάτων ρινοφαρυγγικού επιχρίσματος για τη διάγνωση ενδεχόμενης λοίμωξης από τον SARS-CoV-2. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η λήψη των εν λόγω δειγμάτων είναι ιδιαιτέρως επεμβατική, καθώς και ότι ενέχει κίνδυνο, στηριζόμενοι σε ανακοινωθέν της Académie nationale de médecine (Εθνικής Ιατρικής Ακαδημίας, Γαλλία) της 8ης Απριλίου 2021, στο οποίο επισημαίνεται η ύπαρξη σοβαρών επιπλοκών, όπως «ρηγμάτων του πρόσθιου κρανιακού βόθρου που συνδέονται με κίνδυνο μηνιγγίτιδας».

189 Κατά δεύτερον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει τις αρχές της ισότητας και της απαγόρευσης των διακρίσεων, οι οποίες κατοχυρώνονται στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, στο μέτρο που μεταχειρίζεται με τον ίδιο τρόπο, αφενός, τα πρόσωπα που μεταβαίνουν περιστασιακά στο Κοινοβούλιο, ήτοι τους επισκέπτες, τους τοπικούς βοηθούς, τους εξωτερικούς ομιλητές, τους εκπροσώπους ομάδων συμφερόντων και, αφετέρου, τους βουλευτές και το προσωπικό του Κοινοβουλίου, οι οποίοι πρέπει να μεταβαίνουν τακτικά στα κτίριά του.

190 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι όσοι εξ αυτών δεν διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης θα υφίστανται δυσμενή διάκριση σε σχέση με τα πρόσωπα που διαθέτουν τέτοιο πιστοποιητικό, καθόσον θα πρέπει να υποβάλλονται, τουλάχιστον ανά δύο ημέρες, σε διαγνωστικούς ελέγχους για να μπορούν να εργαστούν και να ασκήσουν την εντολή τους.

191 Κατά τρίτον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά επίσης προσβολή του δικαιώματος στην ελεύθερη και εν επιγνώσει συναίνεση σε κάθε επέμβαση ιατρικής φύσεως στο ανθρώπινο σώμα, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του Χάρτη, καθώς και του δικαιώματος στην ελευθερία, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 του Χάρτη. Συγκεκριμένα, προκειμένου να αποφύγουν τον κατ' επανάληψη διαγνωστικό έλεγχο μέσω λήψης δειγμάτων ρινοφαρυγγικού επιχρίσματος, ο οποίος μπορεί να μην είναι ανεκτός από μεγάλο αριθμό ατόμων, τα εν λόγω άτομα νιώθουν υποχρεωμένα να εμβολιαστούν. Οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν, όμως, ότι ο εμβολιασμός κατά της COVID-19 δεν είναι υποχρεωτικός σε κανένα κράτος μέλος της Ένωσης και, επομένως, τέτοια συγκαλυμμένη υποχρέωση εμβολιασμού θα αντιβαίνει στο δικαίωμα στην ελευθερία.

192 Κατά τέταρτον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, εξαρτώντας την πρόσβαση στον τόπο εργασίας από την επίδειξη ιδιαιτέρως ευαίσθητων ιατρικών δεδομένων, όπως το καθεστώς εμβολιασμού, το αποτέλεσμα διαγνωστικού ελέγχου ή η απόδειξη ανάρρωσης από τη νόσο, η προσβαλλόμενη απόφαση προσβάλλει το δικαίωμα στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725, εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων, η επεξεργασία δεδομένων που αφορούν την υγεία απαγορεύεται.

193 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

194 Κατά πρώτον, όπως προκύπτει από την εξέταση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά τη νομική βάση στο δίκαιο της Ένωσης, η οποία καθιστά δυνατή τη λήψη των μέτρων που περιορίζουν τα δικαιώματα που οι προσφεύγοντες μνημονεύουν στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως και, επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα εν λόγω μέτρα «προβλέπονται από τον νόμο» κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

195 Κατά δεύτερον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν θίγει το βασικό περιεχόμενο ή την ίδια την υπόσταση των δικαιωμάτων που προβάλλουν οι προσφεύγοντες.

196 Συγκεκριμένα, πρώτον, όσον αφορά την ενδεχόμενη προσβολή της σωματικής ακεραιότητας των προσφευγόντων που δεν διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης λόγω της υποχρέωσης που υπέχουν οι εν λόγω προσφεύγοντες να υποβάλλονται ανά τακτικά χρονικά διαστήματα σε ρινοφαρυγγικούς διαγνωστικούς ελέγχους τους οποίους θεωρούν ιδιαιτέρως επεμβατικούς, κατ' αρχάς, επισημαίνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιορίζεται στο να εξαρτά την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου από την προϋπόθεση της επίδειξης πιστοποιητικού COVID, χωρίς να απαιτεί τη διενέργεια συγκεκριμένων ελέγχων που συνεπάγονται τη λήψη δειγμάτων ρινοφαρυγγικού επιχρίσματος. Συγκεκριμένα, αφενός, οι προσφεύγοντες μπορούν να ζητήσουν τη λήψη δείγματος από το λάρυγγα για τη διενέργεια διαγνωστικού ελέγχου PCR και, αφετέρου, μπορούν επίσης να ζητήσουν τη διενέργεια ταχέος διαγωνιστικού ελέγχου αντιγόνων από επαγγελματία του τομέα της υγείας, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2021/953.

197 Όσον αφορά ειδικότερα το ανακοινωθέν της Académie nationale de médecine (Γαλλικής Ιατρικής Ακαδημίας) της 8ης Απριλίου 2021, που επικαλούνται οι προσφεύγοντες, από το εν λόγω ανακοινωθέν προκύπτει, κατά πρώτον, ότι η λήψη δειγμάτων ρινοφαρυγγικού επιχρίσματος πρέπει να πραγματοποιείται μόνον από επαγγελματίες του τομέα της υγείας καταρτισμένους στην εφαρμογή της εν λόγω πρακτικής υπό αυστηρές τεχνικές προϋποθέσεις, κατά δεύτερον, ότι η λήψη δειγμάτων σιέλου πρέπει να προτιμάται στα παιδιά, κάτι το οποίο δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση των προσφευγόντων και, κατά τρίτον, ότι οι χρήστες αυτοδιαγνωστικών τεστ πρέπει να ενημερώνονται για τους κινδύνους που ενέχει η αυτολήψη επιχρίσματος. Όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, όμως, το συγκεκριμένο είδος επιπλοκών οι οποίες είναι εγγενείς στις αυτοδιαγνωστικές δοκιμασίες είναι ένας εκ των λόγων για τους οποίους το Κοινοβούλιο δεν τις δέχεται προκειμένου να παράσχει πρόσβαση στα κτίριά του, δέχεται δε μόνο τους ταχείς διαγνωστικούς ελέγχους αντιγόνων που διενεργούνται από επαγγελματίες του τομέα της υγείας.

198 Τέλος, υπενθυμίζεται, όπως άλλωστε επισήμανε και το Κοινοβούλιο, ότι οι προσφεύγοντες μπορούν, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, της προσβαλλόμενης απόφασης, να υποβάλουν στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου αίτηση χορήγησης παρέκκλισης όσον αφορά την υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID, σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις.

199 Δεύτερον, όσον αφορά την ενδεχόμενη παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων, που κατοχυρώνονται στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η εν λόγω αρχή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά τρόπο διαφορετικό και να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικές καταστάσεις καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν τούτο δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση της 5ης Ιουλίου 2017, Fries, C-190/16, EU:C:2017:513, σκέψεις 29 και 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

200 Η απαίτηση να είναι οι καταστάσεις παρεμφερείς εκτιμάται λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν. Τα στοιχεία αυτά πρέπει, ιδίως, να καθορίζονται και να εκτιμώνται με γνώμονα το αντικείμενο και τον σκοπό της πράξης της Ένωσης με την οποία καθιερώνεται η επίμαχη διάκριση. Εξάλλου, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι αρχές και οι σκοποί του τομέα στον οποίο εμπίπτει η επίμαχη ρύθμιση (βλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2019, HK κατά Επιτροπής, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, σκέψη 67 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

201 Εν προκειμένω, όμως, όπως παρατηρεί το Κοινοβούλιο, η δυνατότητα σύγκρισης των εξωτερικών επισκεπτών με τους βουλευτές και το προσωπικό του Κοινοβουλίου πρέπει να εκτιμηθεί λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκεται με την προσβαλλόμενη απόφαση και όχι βάσει της συχνότητας μετάβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού της προσβαλλόμενης απόφασης, ο οποίος συνίσταται, κατά την αιτιολογική σκέψη 11 αυτής, στην «παροχή επαρκών διασφαλίσεων για την προστασία της ζωής και της υγείας όλων των ατόμων που βρίσκονται στους χώρους του Κοινοβουλίου», δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες δεν τελούν σε κατάσταση συγκρίσιμη με εκείνη κάθε άλλου προσώπου που επιθυμεί να εισέλθει στα κτίρια του Κοινοβουλίου, ακόμη και αν, στην περίπτωσή τους, ο περιορισμός των δικαιωμάτων τους που προκλήθηκε από την προσβαλλόμενη απόφαση είναι μεγαλύτερος, στο μέτρο που έχει ως αποτέλεσμα να θεσπίζει προϋπόθεση για στην πρόσβαση στον χώρο εργασίας τους. Συγκεκριμένα, αφού εισέλθουν στα κτίρια του Κοινοβουλίου, ο κίνδυνος μετάδοσης της COVID-19 για τους βουλευτές και το προσωπικό του Κοινοβουλίου είναι ίδιος με τον κίνδυνο που διατρέχει κάθε άλλο πρόσωπο το οποίο εισέρχεται στα εν λόγω κτίρια.

202 Ομοίως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι εκείνοι εκ των προσφευγόντων που δεν διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης υφίστανται δυσμενή διάκριση σε σχέση με τα πρόσωπα που διαθέτουν τέτοια πιστοποιητικά. Συγκεκριμένα, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκρίνει οποιοδήποτε από τα τρία πιστοποιητικά που μνημονεύονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2021/953, αλλά προβλέπει μόνον τον έλεγχο του κύρους του πιστοποιητικού COVID με το οποίο βεβαιώνεται η κατοχή οποιουδήποτε εκ των τριών αυτών πιστοποιητικών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 1 της εν λόγω απόφασης.

203 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που επιδιώκεται με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες υφίστανται άνιση μεταχείριση ή δυσμενή διάκριση σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο επιθυμεί να εισέλθει στα κτίρια του Κοινοβουλίου ή σε σχέση με τα πρόσωπα που διαθέτουν πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης.

204 Τρίτον, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες προβάλλουν το δικαίωμά τους στην ελεύθερη και εν επιγνώσει συναίνεση σε κάθε επέμβαση ιατρικής φύσεως στο ανθρώπινο σώμα, καθώς και το δικαίωμά τους στην ελευθερία, υπενθυμίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκρίνει κανένα από τα τρία πιστοποιητικά που συνεπάγονται δικαίωμα σε έγκυρο πιστοποιητικό COVID, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2021/953, αλλά περιορίζεται να εξαρτά την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου από την προϋπόθεση της επίδειξης ενός εκ των ως άνω πιστοποιητικών.

205 Δεδομένου, όμως, ότι το Κοινοβούλιο έλαβε μέτρα για τη διευκόλυνση της απόκτησης πιστοποιητικού ελέγχου μέσω διαγνωστικού ελέγχου PCR, ο οποίος μπορεί να διενεργηθεί δωρεάν σε ένα από τα κέντρα διάγνωσης που έχουν συσταθεί στις Βρυξέλλες, στο Στρασβούργο ή στο Λουξεμβούργο (Λουξεμβούργο), αναγνωρίζοντας συγχρόνως το κύρος διαγνωστικού ελέγχου PCR που διενεργήθηκε στο Βέλγιο, στη Γαλλία ή στο Λουξεμβούργο το οποίο δεν

μετατράπηκε σε πιστοποιητικό COVID, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι, για τα πρόσωπα που δεν διαθέτουν ούτε πιστοποιητικό εμβολιασμού ούτε πιστοποιητικό ανάρρωσης, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά στην πραγματικότητα συγκαλυμμένη υποχρέωση εμβολιασμού.

206 Τέταρτον, το Κοινοβούλιο δεν αμφισβητεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση μπορεί να συνιστά επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής ζωής και στο δικαίωμα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των προσφευγόντων, που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 8 του Χάρτη, εξαρτώντας την πρόσβαση στον χώρο εργασίας των προσφευγόντων από την προϋπόθεση της επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID, το οποίο περιλαμβάνει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα σχετικά με την κατάσταση της υγείας των υποκειμένων των δεδομένων.

207 Συναφώς, όπως επισημαίνουν οι προσφεύγοντες, η επεξεργασία τέτοιων δεδομένων απαγορεύεται κατ' αρχήν, δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2018/1725, εκτός εάν συντρέχουν οι εξαιρετικές περιπτώσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 10, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού. Εν προκειμένω, όμως, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, στην αιτιολογική σκέψη 24 της προσβαλλόμενης απόφασης επισημαίνεται ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχεία ζ' και θ', του κανονισμού 2018/1725, σε συνδυασμό με το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού, συνιστά τη νομική βάση για την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που περιλαμβάνονται στα πιστοποιητικά COVID, δεδομένου ότι η επεξεργασία των επίμαχων δεδομένων είναι απαραίτητη για την προστασία της δημόσιας υγείας και τον περιορισμό της εξάπλωσης της COVID-19.

208 Εξάλλου, από κανένα από τα στοιχεία που προέβαλαν οι προσφεύγοντες δεν προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θίγει την ίδια την υπόσταση των δικαιωμάτων που προβάλλουν και, ειδικότερα, το δικαίωμά τους στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 175 έως 184 ανωτέρω, το Κοινοβούλιο τήρησε την αρχή της ελαχιστοποίησης των δεδομένων, η δε επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιήθηκε δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης δεν μπορεί να θεωρηθεί μη σύννομη ή αθέμιτη.

209 Κατά τρίτον, βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, πρέπει επίσης να εξεταστεί αν οι περιορισμοί των δικαιωμάτων που προβάλλουν οι προσφεύγοντες, ακόμη και αν είναι ελάχιστοι, και εφόσον εξακριβωθούν, είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού ενδιαφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, τηρουμένης της αρχής της αναλογικότητας.

β) Επί της προβαλλόμενης παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας

210 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να διενεργήσει έλεγχο αναλογικότητας, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, ως προς τις τρεις συνιστώσες του εν λόγω ελέγχου.

211 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι η νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει να εκτιμηθεί αποκλειστικά και μόνο υπό το πρίσμα των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπήρχαν κατά τον χρόνο έκδοσής της (αποφάσεις της 9ης Ιουλίου 2007, Sun Chemical Group κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-282/06, EU:T:2007:203, σκέψη 59, και της 26ης Οκτωβρίου 2012, Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, T-63/12, EU:T:2012:579, σκέψη 29).

212 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί ο πρόσφορος, αναγκαίος και αναλογικός χαρακτήρας της προσβαλλόμενης απόφασης λαμβανομένων υπόψη των σκοπών που επιδιώκονται με την εν λόγω απόφαση και υπό το πρίσμα της επιδημιολογικής κατάστασης και των επιστημονικών γνώσεων που υπήρχαν κατά τον χρόνο έκδοσής της.

1) Επί της αναγκαιότητας των επίμαχων μέτρων

213 Κατ' αρχάς, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι αναγκαία για την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονται με αυτήν, και ειδικότερα του σκοπού που συνίσταται στην παρεμπόδιση της διασποράς της COVID-19 εντός του Κοινοβουλίου και, επομένως, της προστασίας των βουλευτών και των μελών του προσωπικού.

214 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι άλλα λιγότερο επαχθή μέτρα, τα οποία ήταν σε ισχύ, επαρκούσαν για την επίτευξη των εν λόγω σκοπών, μεταξύ άλλων, η μέτρηση της θερμοκρασίας, η χρήση μάσκας, η τήρηση φυσικών αποστάσεων, ο τακτικός αερισμός και εξαερισμός των γραφείων και των αιθουσών συνεδριάσεων, καθώς και η απολύμανση των χεριών. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι τα κτίρια του Κοινοβουλίου είναι τόπος ο οποίος συνεπάγεται ιδιαίτερο κίνδυνο όσον αφορά τη διασπορά της COVID-19. Συναφώς, οι προσφεύγοντες υπενθυμίζουν ότι, κατά τις οδηγίες του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (ΠΟΥ), οι κίνδυνοι πρέπει να αξιολογούνται για κάθε συγκεκριμένο χώρο εργασίας και κάθε εργασία ή ομάδα εργασίας.

215 Επομένως, κατά τους προσφεύγοντες, η επιβολή πρόσθετων μέτρων εντός των κτιρίων του Κοινοβουλίου δεν ήταν αναγκαία. Το γεγονός και μόνον ότι το Κοινοβούλιο είναι χώρος στον οποίο μπορεί να υπάρχει αυξημένη παρουσία προσώπων, ότι οι μετακινήσεις αυξήθηκαν λόγω της επανέναρξης των αποστολών και ότι οργανώνονται τακτικά συνεδριάσεις με φυσική παρουσία, όπως επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν επαρκεί για να καταδειχθεί η αναγκαιότητα επιβολής μέτρων τόσο περιοριστικών της ελευθερίας όπως αυτά που προβλέπονται με την προσβαλλόμενη απόφαση.

216 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

217 Υπενθυμίζεται, προκαταρκτικώς, ότι η αρχή της προφύλαξης είναι γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία απορρέει από το άρθρο 11, το άρθρο 168, παράγραφος 1, το άρθρο 169, παράγραφοι 1 και 2, και το άρθρο 191, παράγραφοι 1 και 2, ΣΛΕΕ. Δυνάμει της εν λόγω αρχής, όταν υπάρχει αβεβαιότητα ως προς την ύπαρξη ή την έκταση κινδύνων για την υγεία των προσώπων, μπορούν να ληφθούν μέτρα προστασίας χωρίς να απαιτείται αναμονή μέχρις ότου αποδειχθεί πλήρως το υπαρκτό και η σοβαρότητα των κινδύνων αυτών, υπό την επιφύλαξη ότι τα εν λόγω μέτρα δεν επάγονται δυσμενείς διακρίσεις και είναι αντικειμενικά (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Απριλίου 2014, Acino κατά Επιτροπής, C-269/13 P, EU:C:2014:255, σκέψη 57, και της 17ης Μαρτίου 2016, Zoofachhandel Züpke κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-817/14, EU:T:2016:157, σκέψη 51).

218 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι το Κοινοβούλιο οφείλει, δυνάμει του καθήκοντος μέριμνας και της υποχρέωσης που υπέχει, η οποία απορρέει μεταξύ άλλων από το άρθρο 1ε, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το οποίο εφαρμόζεται επίσης στους έκτακτους υπαλλήλους της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 10 του ΚΛΠ και αποτελεί μία εκ των νομικών βάσεων της προσβαλλόμενης απόφασης, να διασφαλίζει την υγεία του προσωπικού του (βλ. σκέψη 101 ανωτέρω).

219 Εν προκειμένω, κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, το Κοινοβούλιο βασίστηκε στα ακόλουθα στοιχεία.

220 Πρώτον, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από την αιτιολογική σκέψη 5 της προσβαλλόμενης απόφασης, από τον Σεπτέμβριο του 2021, το υγειονομικό πλαίσιο στην Ευρώπη κατέγραφε αυξητική τάση λοιμώξεων από COVID-19 και, την 1η Νοεμβρίου 2021, ο αριθμός νέων λοιμώξεων είχε ανέλθει στο επίπεδο του Νοεμβρίου του 2020.

221 Επομένως, εν αντιθέσει προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι, κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, η επιδημιολογική κατάσταση ήταν «σταθερή».

222 Δεύτερον, μετά την άρση της τηλεργασίας από την 1η Σεπτεμβρίου 2021, ο ιατρικός σύμβουλος του Κοινοβουλίου εκτίμησε ότι η επάνοδος στην εργασία με φυσική παρουσία ενείχε αυξημένο κίνδυνο μετάδοσης του ιού. Όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από την αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλόμενης απόφασης, το Κοινοβούλιο έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η αυξημένη παρουσία προσώπων στα κτίρια του Κοινοβουλίου και η αύξηση της επίπτωσης της COVID-19 στην κοινωνία συνεπάγονταν μεγαλύτερο κίνδυνο εισαγωγής του ιού στο Κοινοβούλιο και αυξημένο κίνδυνο μετάδοσης στους χώρους του και καραντίνας λόγω της νόσου COVID-19. Επιπλέον, το Κοινοβούλιο έλαβε υπόψη ότι οι βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου βρίσκονταν σε συχνή επαφή με τους εκλογείς τους στα 27 κράτη μέλη, των οποίων η επιδημιολογική εικόνα εμφάνιζε μεγάλες διαφορές, και ότι, επομένως, έπρεπε να συνεκτιμήσει τις συχνές διεθνείς μετακινήσεις ως πρόσθετο παράγοντα κινδύνου που θα μπορούσε να το μετατρέψει σε εστία μετάδοσης.

223 Ως εκ τούτου, λαμβανομένων υπόψη των ως άνω παρατηρήσεων, διαπιστώνεται ότι το Κοινοβούλιο ευλόγως εκτίμησε ότι η λήψη ενισχυμένων προληπτικών υγειονομικών μέτρων ήταν αναγκαία για την προστασία της υγείας όλων των προσώπων που βρίσκονται στα κτίριά του. Συγκεκριμένα, όπως υποστηρίζει το Κοινοβούλιο, λαμβανομένης υπόψη της επιδημιολογικής κατάστασης που επικρατούσε κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, ο έλεγχος του πιστοποιητικού COVID στην είσοδο των κτιρίων του μπορούσε ευλόγως να θεωρηθεί αναγκαίο μέτρο για τον περιορισμό του κινδύνου μετάδοσης της COVID-19 εντός του Κοινοβουλίου και, επομένως, για την προστασία της υγείας του προσωπικού του, επιπλέον των άλλων ήδη ληφθέντων προληπτικών μέτρων.

224 Είναι αληθές, όπως παρατηρούν οι προσφεύγοντες, ότι από τις 22 Νοεμβρίου 2021, αποφασίστηκε η θέσπιση υποχρεωτικής τηλεργασίας επί τρεις ημέρες την εβδομάδα για όλα τα μέλη του προσωπικού, εφόσον τούτο ήταν συμβατό με την άσκηση των καθηκόντων τους.

225 Εντούτοις, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 211 ανωτέρω, η νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης πρέπει να εκτιμηθεί αποκλειστικά και μόνο υπό το πρίσμα των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπήρχαν κατά τον χρόνο έκδοσής της. Ως εκ τούτου, η προεκτεθείσα περίσταση, η οποία είναι μεταγενέστερη της έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον σκοπό της εκτίμησης της νομιμότητάς της.

2) Επί της καταλληλότητας των επίμαχων μέτρων

226 Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι κατάλληλη για την προστασία από τη διασπορά του ιού και την παρεμπόδιση της λοίμωξης των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του προσωπικού που εισέρχεται στα κτίρια του Κοινοβουλίου. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει ομοφωνία στην επιστημονική κοινότητα όσον αφορά τη μετάδοση του ιού από τους εμβολιασμένους και ότι πολλές μελέτες βεβαιώνουν ότι τον ιό μπορούν να μεταδώσουν τόσο οι εμβολιασμένοι όσο και οι μη εμβολιασμένοι. Κατά τους προσφεύγοντες, ο ίδιος ο ΠΟΥ υπογράμμισε, σε δημοσίευση της

5ης Φεβρουαρίου 2021, ότι «υπάρχουν ακόμη σημαντικοί άγνωστοι παράγοντες όσον αφορά την αποτελεσματικότητα του εμβολιασμού για τη μείωση της μετάδοσης». Επομένως, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι το πιστοποιητικό εμβολιασμού ή ανάρρωσης δεν παρέχει οποιαδήποτε εγγύηση όσον αφορά το αν τα πρόσωπα που τα διαθέτουν μεταδίδουν τον ιό. Ομοίως, η επίδειξη αρνητικού αποτελέσματος διαγνωστικού ελέγχου PCR θα είναι επίσης μέτρο μη πρόσφορο και υπέρμετρο, λαμβανομένου υπόψη του υψηλού αριθμού «ψευδών θετικών» αποτελεσμάτων. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί βασίμως ότι η υποχρέωση εξάρτησης της πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου από την προϋπόθεση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID μπορεί να μετριάσει τον κίνδυνο μετάδοσης του ιού και, επομένως, να προστατεύει τα πρόσωπα που εισέρχονται στα εν λόγω κτίρια.

227 Το Κοινοβούλιο αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή.

228 Κατ’ αρχάς, υπενθυμίζεται ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 11 της προσβαλλόμενης απόφασης, σκοπός της είναι, μεταξύ άλλων, η «παροχή επαρκών διασφαλίσεων για την προστασία της ζωής και της υγείας όλων των ατόμων που βρίσκονται στους χώρους του Κοινοβουλίου». Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά κατάλληλο μέτρο λαμβανομένου υπόψη του εν λόγω σκοπού.

229 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, παρά την ύπαρξη ορισμένων μελετών τις οποίες μνημόνευσαν οι προσφεύγοντες, οι οποίες καταδεικνύουν ότι οι εμβολιασμένοι μπορούν επίσης να μεταδώσουν τον ιό και ότι η παρεχόμενη από το εμβόλιο προστασία μειώνεται αισθητά με την πάροδο του χρόνου, από τη γνωμοδότηση του ιατρικού συμβούλου του Κοινοβουλίου, της 10ης Οκτωβρίου 2021, στην οποία βασίστηκε το Προεδρείο για την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ειδικότερα ότι, «[β]άσει πρόσφατων στοιχείων, ο χαμηλότερος κίνδυνος μετάδοσης παρατηρείται μεταξύ δύο εμβολιασμένων προσώπων, ενώ ο υψηλότερος κίνδυνος μετάδοσης εμφανίζεται μεταξύ δύο μη εμβολιασμένων προσώπων· [ο] κίνδυνος λοίμωξης (εμβολιασμένου) προσώπου είναι πολύ υψηλότερος όταν το εν λόγω πρόσωπο βρίσκεται σε επαφή με μη εμβολιασμένο πρόσωπο από ό,τι όταν βρίσκεται σε επαφή με πλήρως εμβολιασμένο πρόσωπο».

230 Επιπλέον, βάσει μελέτης που προσκόμισε το Κοινοβούλιο [Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J., κ.ά., «Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study», *Lancet Infc. Dis. 2022*, 29 Οκτωβρίου 2021, σ. 183 έως 195], ο εμβολιασμός μειώνει τον κίνδυνο μετάδοσης της παραλλαγής Δέλτα του ιού, που ήταν η κυρίαρχη παραλλαγή στην Ευρώπη κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μειώνοντας τόσο την πιθανότητα λοίμωξης του εμβολιασμένου προσώπου ύστερα από επαφή που ενέχει κίνδυνο όσο και τη μεταδοτικότητα μολυσμένου εμβολιασμένου προσώπου, όχι μόνον από άποψη έντασης, αλλά και από άποψη διάρκειας.

231 Εν συνεχεία, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγόντων ότι η αποτελεσματικότητα των εμβολίων κατά της μετάδοσης του ιού μειώνεται αισθητά με την πάροδο του χρόνου, επισημαίνεται, όπως έπραξε το Κοινοβούλιο, ότι από την πρώτη μελέτη που επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες (Riemersma, K. K., κ.ά., «Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination», MedRxiv, 15 Οκτωβρίου 2021, σ. 4) προκύπτει ότι η χορήγηση πρόσθετης δόσης εμβολίου μετά τον αρχικό κύκλο εμβολιασμών μειώνει σημαντικά τον κίνδυνο λοίμωξης από την παραλλαγή Δέλτα.

232 Συναφώς, υπενθυμίζεται επίσης ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 7 του κανονισμού 2021/953, τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία καταδεικνύουν ότι τα πρόσωπα που έχουν εμβολιαστεί ή είχαν πρόσφατο αρνητικό αποτέλεσμα διαγνωστικού ελέγχου της COVID-19 και τα πρόσωπα που έχουν αναρρώσει από την COVID-19 κατά τους προηγούμενους έξι μήνες παρουσιάζουν μειωμένο κίνδυνο να μεταδώσουν σε άλλους τον SARS-CoV-2. Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση το κύρος του κανονισμού 2021/953, ο οποίος απολαύει τεκμηρίου νομιμότητας, χωρίς να προβάλλουν πιο συγκεκριμένα και πειστικά στοιχεία, και τούτο κατά μείζονα λόγο καθότι δεν προέβαλαν ένσταση περί ελλείψεως νομιμότητας του εν λόγω κανονισμού βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.

233 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγόντων για τους διαγνωστικούς ελέγχους που παράγουν «ψευδή θετικά» αποτελέσματα, παρατηρείται ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι τούτο αφορά σημαντικό αριθμό διαγνωστικών ελέγχων, δυνάμενο να θέσει υπό αμφισβήτηση την ίδια την αξιοπιστία των εν λόγω ελέγχων ως βάσης οποιουδήποτε εκ των τριών πιστοποιητικών με τα οποία μπορεί να βεβαιωθεί η μη λοίμωξη από COVID-19, δυνάμει του κανονισμού 2021/953.

234 Εν πάση περιπτώσει, όπως παρατηρεί το Κοινοβούλιο, κατά τον βελγικό δημόσιο οργανισμό Sciensano, τα «θετικά» και «ελαφρώς θετικά» αποτελέσματα διαγνωστικών ελέγχων PCR μπορούν, σε ορισμένες περιπτώσεις, να θεωρηθούν παλαιά λοίμωξη, εάν πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις και, σε τέτοια περίπτωση, δεν απαιτείται η λήψη οποιουδήποτε μέτρου απομόνωσης.

235 Επομένως, καίτοι είναι αληθές ότι, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ούτε ο εμβολιασμός, ούτε οι διαγνωστικοί έλεγχοι, ούτε η ανάρρωση καθιστούν δυνατή την πλήρη αποφυγή της μετάδοσης του ιού, εντούτοις, όπως προκύπτει από τις ιατρικές γνωμοδοτήσεις στις οποίες στηρίχθηκε το Κοινοβούλιο κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, που βασίζονται στις υπάρχουσες κατά τον συγκεκριμένο χρόνο επιστημονικές γνώσεις, η υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID καθιστά δυνατή τη μείωση του εν λόγω κινδύνου και, συνεπώς, την ενίσχυση των υφιστάμενων υγειονομικών μέτρων μέσω του ελέγχου των τριών ως άνω πτυχών, κατά τρόπο αντικειμενικό και μη επαγόμενο δυσμενείς διακρίσεις.

236 Επομένως, επισημαίνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των πληροφοριών που διέθετε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και, ειδικότερα, της επιδημιολογικής κατάστασης και των επιστημονικών γνώσεων που υπήρχαν κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, το Κοινοβούλιο μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η απαίτηση κατοχής έγκυρου πιστοποιητικού COVID για την πρόσβαση στα κτίριά του συνιστούσε κατάλληλο μέτρο σε σχέση με τον σκοπό της προστασίας της υγείας του προσωπικού του και του συνόλου των προσώπων που βρίσκονται στα κτίριά του.

3) Επί της αναλογικότητας των επίμαχων μέτρων

237 Τέλος, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι προδήλως δυσανάλογη, στο μέτρο που, κατά την αιτιολογική της σκέψη 7, η εμβολιαστική κάλυψη εντός του Κοινοβουλίου κυμαινόταν, κατά τις εκτιμήσεις της ιατρικής υπηρεσίας του Κοινοβουλίου, μεταξύ 80 και 85 %. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, με τόσο υψηλό ποσοστό εμβολιαστικής κάλυψης, εκτός εάν θεωρηθεί ότι ο εμβολιασμός κατά της COVID-19 είναι αναποτελεσματικός, είναι προδήλως δυσανάλογο να επιβάλλεται, ως πρόσθετο μέτρο, ο περιορισμός της πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου μόνο στα πρόσωπα που διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID.

238 Κατά μείζονα λόγο, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Κοινοβούλιο δεν μπορεί να δικαιολογήσει τον αναλογικό χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης προβάλλοντας την αναγκαιότητα προστασίας των βουλευτών και του προσωπικού του Κοινοβουλίου που δεν είναι εμβολιασμένοι. Συγκεκριμένα, πρόκειται περί ελεύθερης επιλογής των εν λόγω προσώπων, το δε Κοινοβούλιο δεν μπορεί να εφαρμόσει δυσμενή διάκριση με την αιτιολογία ότι επιθυμεί να τα προστατεύσει από τις υποθετικές συνέπειες της εν λόγω επιλογής στην υγεία τους.

239 Το Κοινοβούλιο αντικρούει τα προεκτεθέντα επιχειρήματα.

240 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας, η οποία συγκαταλέγεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, επιτάσσει να μην υπερβαίνουν οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης το πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο για την επίτευξη των θεμιτών σκοπών που επιδιώκει η σχετική ρύθμιση, ενώ εξυπακούεται ότι, όταν υφίσταται δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων του ενός πρόσφορων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές και ότι τα μειονεκτήματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς (αποφάσεις της 8ης Ιουλίου 2010, Afton Chemical, C-343/09, EU:C:2010:419, σκέψη 45, και της 4ης Ιουνίου 2020, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, C-456/18 P, EU:C:2020:421, σκέψη 41).

241 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η υποχρέωση κατοχής έγκυρου πιστοποιητικού COVID, δυνάμει της προσβαλλόμενης απόφασης, συνιστά αναλογικό μέτρο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, υπό την έννοια ότι ο εν λόγω σκοπός δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί με μέτρα λιγότερο επαχθή και εξίσου αποτελεσματικά (πρβλ. απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 2021, Katoen Natie Bulk Terminals και General Services Antwerp, C-407/19 και C-471/19, EU:C:2021:107, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

242 Συναφώς, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να υποστηρίξουν βασίμως ότι, λόγω του υψηλού ποσοστού εμβολιασμού εντός του Κοινοβουλίου, το οποίο εκτιμάται ότι κυμαίνεται από 80 έως 85 %, είναι προδήλως δυσανάλογη η επιβολή, ως πρόσθετου μέτρου, του περιορισμού της πρόσβασης στα κτίρια του Κοινοβουλίου μόνο στα πρόσωπα που διαθέτουν έγκυρο πιστοποιητικό COVID.

243 Συγκεκριμένα, τέτοια επιχειρηματολογία βασίζεται στην παραδοχή ότι το εν λόγω μέτρο δεν μπορεί να συμβάλει με αποτελεσματικό τρόπο στην προστασία της υγείας του προσωπικού, καθώς και όλων των προσώπων που βρίσκονται εντός των κτιρίων του Κοινοβουλίου.

244 Όπως, όμως, υποστηρίζει το Κοινοβούλιο και όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από την αιτιολογική σκέψη 14 της προσβαλλόμενης απόφασης, λαμβανομένων υπόψη των κρουσμάτων λοίμωξης που καταγράφηκαν εντός του Κοινοβουλίου, της σημαντικής αύξησης των προσώπων τα οποία εισέρχονται στα κτίρια από τον Σεπτέμβριο του 2021 και των οποίων το ποσοστό εμβολιασμού δεν είναι γνωστό, της επικράτησης της παραλλαγής Δέλτα του ιού και της τάσης της γενικής κατάστασης της πανδημίας, ο συνδυασμός της εφαρμογής των υφιστάμενων υγειονομικών μέτρων με τον υποχρεωτικό έλεγχο των πιστοποιητικών COVID είναι αναλογικό μέτρο σε σχέση με τον σκοπό που επιδιώκεται με την προσβαλλόμενη απόφαση, ο οποίος είναι η διασφάλιση της προστασίας της υγείας των βουλευτών και του προσωπικού και ο περιορισμός της διασποράς της COVID-19.

245 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τις επιστημονικές μελέτες τις οποίες προσκόμισαν τόσο οι προσφεύγοντες όσο και το Κοινοβούλιο και οι οποίες αντικατοπτρίζουν την κατάσταση των επιστημονικών γνώσεων κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, μολονότι δεν

καθιστά δυνατή την πλήρη εξάλειψη του κινδύνου μετάδοσης της COVID-19, ο εμβολιασμός καθιστά τουλάχιστον δυνατή τη μείωση του εν λόγω κινδύνου σε σημαντικό βαθμό. Επομένως, το Κοινοβούλιο μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID, στο μέτρο που συνεπάγεται ότι ο ενδιαφερόμενος πρέπει να διαθέτει είτε πιστοποιητικό εμβολιασμού είτε πιστοποιητικό ανάρρωσης είτε πιστοποιητικό διαγνωστικού ελέγχου για να εισέλθει στα κτίρια του Κοινοβουλίου, θα συμβάλει στη μείωση του εν λόγω κινδύνου.

246 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι οι προσφεύγοντες ουδόλως απέδειξαν ότι υπήρχαν άλλα μέτρα λιγότερο επαχθή αλλά εξίσου αποτελεσματικά σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό, τα οποία θα μπορούσε να είχε λάβει το Κοινοβούλιο.

247 Όσον αφορά, ειδικότερα, τη διατήρηση των λοιπών υγειονομικών μέτρων που ίσχυαν κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, χωρίς οποιονδήποτε πρόσθετο περιορισμό, οι προσφεύγοντες δεν απέδειξαν ότι το εν λόγω μέτρο θα μπορούσε να επιτύχει με εξίσου αποτελεσματικό τρόπο τον σκοπό της μείωσης του αριθμού μεταδόσεων του ιού εντός του Κοινοβουλίου, ώστε να προστατευτεί η υγεία του προσωπικού του. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε το Κοινοβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο αριθμός των λοιμώξεων που καταγράφηκαν εντός του Κοινοβουλίου μειώθηκε σημαντικά μετά την έκδοση της προσβαλλόμενης απόφασης, στοιχείο που υποδηλώνει την αποτελεσματικότητα του επίμαχου μέτρου.

248 Ειδικότερα, ελλείψει των πρόσθετων μέτρων που προβλέφθηκαν από την προσβαλλόμενη απόφαση, ένα πρόσωπο το οποίο δεν θα είχε εμβολιαστεί ούτε θα είχε αναρρώσει από την COVID-19, το οποίο θα ήταν ενδεχομένως φορέας του ιού, θα μπορούσε, για παράδειγμα, να εισέλθει ελεύθερα στα κτίρια του Κοινοβουλίου, χωρίς να υποβάλλεται σε κανέναν έλεγχο, με κίνδυνο, επομένως, να μολύνει το πλήθος των ατόμων που εργάζονται ή κυκλοφορούν σε αυτά καθημερινά.

249 Το γεγονός ότι, όπως υποστήριξαν οι προσφεύγοντες κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσβαλλόμενη απόφαση δημιούργησε «ψευδές συναίσθημα ασφάλειας» στους εμβολιασμένους, καθόσον πίστευσαν ότι δεν κινδύνευαν να μολυνθούν από την COVID-19 επιδεικνύοντας έγκυρο πιστοποιητικό COVID, βασισμένο σε πιστοποιητικό εμβολιασμού, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το εν λόγω συναίσθημα αποδεικνύεται, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον αναλογικό χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, το εν λόγω επιχείρημα δεν αποδεικνύει ότι υπήρχαν λιγότερο επαχθή και εξίσου αποτελεσματικά μέτρα, αλλά μόνον, ενδεχομένως, ότι το Κοινοβούλιο μπορούσε να είχε λάβει άλλα, ακόμη πιο επαχθή, μέτρα, απαιτώντας, για παράδειγμα, να υποβάλλονται και οι εμβολιασμένοι σε τακτικούς διαγνωστικούς ελέγχους.

250 Εξάλλου, το γεγονός ότι άλλα θεσμικά όργανα της Ένωσης δεν επέβαλαν παρόμοιους περιορισμούς δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον αναλογικό χαρακτήρα της προσβαλλόμενης απόφασης. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλόμενης απόφασης, το Κοινοβούλιο βασίστηκε όχι μόνο στη γενική επιδημιολογική κατάσταση στην Ευρώπη, αλλά και στις ιδιαιτερότητες του Κοινοβουλίου, ως διεθνούς οργανισμού που πρέπει να λάβει υπόψη τις συχνές διεθνείς μετακινήσεις ως πρόσθετο παράγοντα κινδύνου που θα μπορούσε να το μετατρέψει σε εστία μετάδοσης.

251 Τέλος, ιδιαίτερη σημασία πρέπει να αποδοθεί επίσης στο γεγονός ότι τα μέτρα που λήφθηκαν με την προσβαλλόμενη απόφαση περιορίζονται χρονικά και επανεξετάζονται τακτικά λαμβανομένης υπόψη της εξέλιξης της υγειονομικής κατάστασης (βλ. αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλόμενης απόφασης).

252 Υπενθυμίζεται επίσης ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εξαρτά απλώς και μόνο την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου, στους τρεις τόπους εργασίας του, από την υποχρέωση επίδειξης ενός εκ των πιστοποιητικών που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχεία α′ έως γ′, του κανονισμού 2021/953 ή ισοδύναμου πιστοποιητικού που προβλέπεται στο άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού. Μολονότι είναι αληθές ότι η υποχρέωση επίδειξης του εν λόγω πιστοποιητικού μπορεί να συνεπάγεται κάποιες πρακτικές δυσχέρειες, εντούτοις οι εν λόγω δυσχέρειες δεν μπορούν να κατισχύσουν της προστασίας της υγείας των τρίτων ούτε να εξομοιωθούν με δυσανάλογη προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων των προσφευγόντων.

253 Επομένως, διαπιστώνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη της υποχρέωσης του Κοινοβουλίου να διασφαλίζει την υγεία του προσωπικού του και του καθήκοντος τήρησης της αρχής της προφύλαξης (βλ. σκέψεις 217 και 218 ανωτέρω), η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναλογική σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

254 Επισημαίνεται, εντούτοις, ότι λόγω του μεταβαλλόμενου πλαισίου της επιδημιολογικής κατάστασης και της εξέλιξης των επιστημονικών γνώσεων σχετικά, μεταξύ άλλων, με την εμφάνιση νέων παραλλαγών, όπως διευκρινίζεται στην αιτιολογική σκέψη 27 της προσβαλλόμενης απόφασης, η υποχρέωση επίδειξης έγκυρου πιστοποιητικού COVID για την πρόσβαση στα κτίρια του Κοινοβουλίου «θα πρέπει να ισχύει μόνο για όσο διάστημα εξακολουθούν να συντρέχουν οι εξαιρετικές περιστάσεις που τη δικαιολογούν και να υπόκειται σε περιοδική επαναξιολόγηση που θα διενεργείται μέσα από το πρίσμα της υγειονομικής κατάστασης στην Ένωση και στους τρεις τόπους εργασίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προκειμένου να διασφαλίζεται ανά πάσα στιγμή η κατάλληλη ισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων των ενδιαφερόμενων προσώπων και των δια νόμου προστατευόμενων συμφερόντων που διακυβεύονται».

255 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως καθώς και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

256 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες.

Επί των δικαστικών εξόδων

257 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

258 Δεδομένου ότι οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Κοινοβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Καταδικάζει τον Robert Roos και τους λοιπούς προσφεύγοντες των οποίων τα ονόματα παρατίθενται σε παράρτημα στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων που αφορούν τις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων.

Παπασάββας Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 2022.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

I. Ιστορικό της διαφοράς . . . 2

II. Αιτήματα των διαδίκων . . . 5

III. Σκεπτικό . . . 5

A. Επί του παραδεκτού των προσφυγών . . . 5

1. Επί του έννομου συμφέροντος των προσφευγόντων . . . 5

2. Επί της ενεργητικής νομιμοποίησης των προσφευγόντων . . . 6

B. Επί του παραδεκτού των αιτημάτων προσαρμογής των προσφυγών . . . 11

Γ. Επί της ουσίας . . . 12

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την έλλειψη έγκυρης νομικής βάσης για την παραγωγή αποτελεσμάτων έναντι των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου . . . 12

2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παραβίαση των αρχών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών καθώς και των ασυλιών που τους απονέμονται από τη Συνθήκη . . . 17

α) Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά παραβίαση, από την προσβαλλόμενη απόφαση, των αρχών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας των βουλευτών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου . . . 17

β) Επί του δεύτερου σκέλους, που αφορά, κατ' ουσίαν, παραβίαση των ασυλιών που απονέμονται στους βουλευτές από το πρωτόκολλο αριθ. 7 . . . 22

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από παραβίαση των γενικών αρχών που διέπουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα . . . 24

α) Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά παραβίαση της αρχής του περιορισμού του σκοπού της επεξεργασίας δεδομένων και της αρχής της νομιμότητας . . . 24

β) Επί του δεύτερου σκέλους, που αφορά παραβίαση των αρχών της θεμιτής επεξεργασίας, της διαφάνειας και της ελαχιστοποίησης των δεδομένων . . . 27

4. Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται, κατ' ουσίαν, από αδικαιολόγητη και υπέρμετρη προσβολή του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής και στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, του δικαιώματος στην ελευθερία και την ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων . . . 32

α) Επί της προβαλλόμενης προσβολής του δικαιώματος στον σεβασμό της ιδιωτικής ζωής, του δικαιώματος προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, του δικαιώματος στη σωματική ακεραιότητα, του δικαιώματος στην ελευθερία και την

ασφάλεια, καθώς και των δικαιωμάτων που απορρέουν από τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και της απαγόρευσης των διακρίσεων 33

β) Επί της προβαλλόμενης παραβίασης της αρχής της αναλογικότητας 36

1) Επί της αναγκαιότητας των επίμαχων μέτρων 37

2) Επί της καταλληλότητας των επίμαχων μέτρων 38

3) Επί της αναλογικότητας των επίμαχων μέτρων 40

Επί των δικαστικών εξόδων 43